

CURIERUL ADVENTIST

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE.”

Anul XXVII. Nr. 13

CELOR CE BINEVESTESC PACE,

Decembrie 1949

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.

Redacția și Ad-ția, București IV, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116]

CUPRINSUL:

1. **Credința** Petre Cazan
2. **Creștinismul trăit** Gh. Graur
3. **Săstrarea unității în credință** . . . I. Bauer
4. **Atât de mult a iubit Dumnezeu
lumina** P. P. Paulini
5. **Jubirea** Gh. C. Congo
6. **Sentru binele altora** N. Gheorghiu
7. **Duhul sfânt în lucrarea de
sfințire** M. Ionescu
8. **O viață de folos** V. Florescu
9. **Acum și 'n veșnicie** Gh. I. Burtescu
10. **Indreptățirea prin credință**
11. **Credincioșie în cele ale Dom-
nului** Gh. Stănică
12. **Studii biblice**

DIVERSE:

- **Cugetări pentru ziua Domnului** . . .
- **Să fim sănătoși**
- **Soșta redacției**

Credința *)

*Credința este mâna ce poate să străbată,
Prinzând puternic harul și mila neseacă,
Ea farul vieții este ce-aruncă o lumină,
Văzând ce nu se vede cu 'ncredere deplină.*

*Ea nu crește oriunde; e rară'n omenire;
Dar unde răsărit-a, ah! trece peste fire.
„De-ar fi atât de mică, cât un muștar-grăunte
S'arunce, ea putea-va, în mare orice munte“.*

*Credința e substanța comorilor divine,
Ce-au fost făgăduite în dar la orișicine.
Și'n drumul ei ea urcă spre culmi de biruințe,
Având în față cerul și-a lui făgăduințe.*

*E mică, dar pătrunde în locuri nevăzute,
Comorile ascunse le face cunoscute.
Prin ochiul ei privirea se pierde pân'de departe.
Privind făgăduința ca fiind realitate.*

*Credința ne conduce pe calea vieții sfinte,
Având mereu deviza în sus și înainte.
Prin ea avem intrarea, prin ea noi moștenim, . . .
Viața cea eternă și-al nostru scump Cămin.*

Sighet

Petre Cazan

*) Poezie premiată cu premiul II, la concursul de poezii religioase din luna August 1949 al revistei „Curierul Adventist“.

Creștinismul trăit

„Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus”. I. Ioan 2, 6.

Pentru mulți creștini cuvintele acestea par cu neputință de realizat. Ei se întreabă cu îngrijorare dacă le va fi posibil să înfăptuiască o activitate ca a Domnului Hristos. Această îngrijorare nu este justificată. Aci este vorba despre trăire. Și dacă nu ne străduim să realizăm aceasta, nici nu ne putem numi creștini. Creștinism însemnează doctrina sau învățătura Domnului Hristos, iar „creștin” au dreptul să se numească numai aceia care se conformează creștinismului, adică îndrumărilor și învățăturilor Domnului Hristos. După cum pe vremuri diferiți învățați își aveau ucenicii lor, căroră nu le dădea dreptul să le poarte numele decât după ce făceau dovada netăgăduită că au înțeles și pus în practică întocmai directivele și învățăturile maestrului lor, tot așa „creștin” nu poate fi numit cu adevărat decât cel ce a înțeles clar învățătura Mântuitorului și a pus-o în practică.

Să luăm câteva exemple din care, prin comparație, vom ajunge a înțelege lucrurile mai bine. Astfel, când Mântuitorul a fost acu printre oameni, a propovăduit că pocăința este o condiție de mântuire și pocăința însemnează o adâncă părere de rău de păcatele săvârșite și o continuă ferire de a le mai face. Cei ce vor să fie creștini, trebuie deci să se pocăiască: să observe că păcat însemnează călcarea Legii morale dată de Dumnezeu, Legea celor 10 porunci; să regrete călcarea preceptelor ei sfinte și să se străduiască să evite orice călcare a oricărei porunci. Domnul Hristos a mai învățat că este necesar pentru oameni să se boteze, adică să îngroape omul cel vechiu cu faptele lui rele în mormântul apei și să se ridice de acolo o făptură nouă. Și pentru aceasta bunul Dumnezeu a rânduit bărbați consacrați care să aducă la îndeplinire acest serviciu sfânt așa după cum, personal, Domnul Hristos a fost botezat de către Ioan Botezătorul.

Pentru ca botezul să aibă va-

loare este necesară nașterea din nou, adică ducerea unei vieți sfinte cu ajutorul dumnezeiesc, cu ajutorul Duhului Sfânt, ajutor ce este dat oricui îl cere dela bunul Dumnezeu. Apoi Domnul Hristos a instituit alt act solemn, și anume participarea la Sfânta Cină, care amintește iarăși și iarăși jertfa ispășitoare a Domnului Hristos, și la care solemnitate urmează să participe cei ce s'au pregătit în mod serios din vreme. Iată ce a făcut Domnul Hristos, iată cum a trăit Domnul Hristos, iată cum a învățat Domnul Hristos. Iar ucenicii Săi trebuie să trăiască la fel. Când privim astfel lucrurile, nu ni se mai pare un lucru greu și imposibil de realizat; a trăi cum a trăit Hristos, și a ne însuși astfel învățătura și exemplul vieții așa cum ni l-a dat Domnul Hristos.

În privința vieții practice, Domnul Hristos învăța așa: „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri”. **Matei 5, 16.** Cea mai puternică dovadă de puterea transformatoare a Creștinismului o constituie viața urmașilor Domnului Hristos, viața adevăraților creștini. Și predica faptelor este mult mai puternică decât predica numai prin cuvinte. Imprejurarea întoarcerii lui Saul din Tars la credința și învățătura Domnului Hristos, este un exemplu caracteristic despre puterea exemplului credincioșilor. Noi cunoaștem în general că întoarcerea lui Saul, devenit mai târziu marele apostol Pavel, a avut loc pe calea către Damasc, și lucrul acesta este adevărat. Însă există învățături demne de toată crezarea care ne spun că inima lui Saul fusese mișcată cu o altă ocazie petrecută înainte de pornirea lui către Damasc, și anume cu ocazia omorării diaconului Ștefan. Felul de purtare al lui Ștefan, seriozitatea cu care a apărat el credința în Domnul Hristos înaintea celor ce-i cereau socoteala, atitudinea sa față de cei ce-l prigoneau, rugăciunea sa duioasă pe când aceia aruncau cu pietre în el, au străpuns, cu ade-

vărat, inima lui Saul. Iată raportul biblic: „L-au târît afară din cetate și l-au ucis cu pietre. Martorii și-au pus hainele la picioarele unui tânăr numit Saul și aruncau cu pietre în Ștefan care se ruga și zicea: „Doamne Isuse, primește duhul meu”. Apoi a îngenunchiat și a strigat cu glas tare: „Doamne nu le ținea în seamă păcatul acesta”. Și după aceste vorbe a adormit”. **Fapte. 7, 58—60.** Din ziua aceea Saul era frământat în sufletul lui. Scena omorării lui Ștefan, liniștea sa sufletească, și mai ales rugăciunea lui, turburau adânc pe Saul. Descoperirea Domnului Hristos pe calea către Damasc l-a găsit pe Saul pregătit sufletește a se converti la noua învățătură. Inceputul îl făcuse exemplul martiriului lui Ștefan.

La fel s'au petrecut lucrurile și în veacurile următoare. Când creștinii au fost condamnați la cele mai îngrozitoare chinuri din cauza credinței lor, felul lor de purtare, statornicia lor și voioșia cu care își primeau sentința condamnatoare, au impresionat profund pe persecutorii lor. Nu puține au fost cazurile când judecătorii lor au părăsit scaunul de judecată și s'au alăturat grupei de oprimați care erau creștinii.

Puterea exemplului este nespuse de mare. Intruparea și venirea Domnului Hristos între oameni a avut și rostul ca să ne dea exemplul de viață cu adevărat după voia lui Dumnezeu. Privind cu sinceră dorință de a cunoaște cum să împlinim voia lui Dumnezeu, vom găsi toate lămuririle în exemplul vieții zilnice a Domnului Hristos. Și ceea ce Mântuitorul a spus cu privire la importanța unei vieți corecte, la influența binefăcătoare a faptelor bune, se adevărește în fapt și în zilele noastre. Un predicator rugă odată pe credincioși să arate cum au ajuns ei la atașamentul Mântuitorului. Întrebând pe una din persoanele de față, ce a determinat-o să se predea Domnului, aceasta răspunse: „Exemplul vieții unei femei modeste, care mi-a ajutat adesea la spălat, m'a determinat să mă găsesc astăzi între Dvs. Niciodată această femeie nu a dovedit enervare. Adesea, în timp ce muncea, cânta din toată inima despre iubirea lui Dumnezeu și preamărea jertfa lui Isus, exprimându-și bucuria pentru

mântuirea ei. Am dorit să fiu și eu părtașe aceleiași bucurii și aceleiași speranțe care însuflețeau pe această femeie modestă, și ea s'a arătat foarte bucuroasă a-mi da toate lămuririle. Astăzi sunt aci, datorită exemplului vieții ei sincere și credincioase".

Sfântul apostol Iacov, vorbește despre importanța faptelor, următoarele: „Tot așa și credința dacă n'are fapte este moartă în ea însăși. Dar va zice cineva: tu ai credința și eu am faptele. Arată-mi credința ta fără fapte și eu îți voi arăta credința mea din faptele mele". **Iacov 2, 17. 18.** Multe pot susține oamenii prin cuvintele lor. Dar vin împrejurări care verifică fără posibilitate de îndoială realitatea susținerilor cuiva. Și nimeni dintre noi nu se poate lăuda cu tăria lui sau cu evlavia lui. Ci este bine să se roage ca atunci când va veni cercarea, să aibă și puterea să scape din ea. Căci noi nu știm cât de ușor putem cădea atunci când suntem singuri. Oare nu ne amintim noi de întâmplările părintelui credincioșilor Abrahăm? Mărturisirea lui de credință a fost minunată. Dar a venit o împrejurare când anumite „fapte" au dovedit că avea încă nevoie să mai facă experiențe cu Dumnezeu.

Și nu ne amintim noi de Apostolul Petru, ce frumoase cuvinte a rostit el cu o ocaziune? Isus le-a zis: „In noaptea aceasta toți veți avea un prilej de poticnire... Petru I-a zis: Chiar dacă toți ar avea un prilej de poticnire, eu nu voi ayea. Și Isus i-a zis: Adevărat îți spun că astăzi, chiar în noaptea aceasta, înainte ca să cânte cocoșul de două ori, te vei lepăda de Mine de trei ori. Dar Petru I-a zis cu și mai multă tărie: Chiar dacă ar trebui să mor împreună cu Tine, tot nu mă voi lepăda de Tine!" **Marcu 14, 27. 29—31.** Ce vorbire frumoasă! Ce atașament hotărât exprima Petru! Ce devoțiune față de Mântuitorul său! Și totuși Petru a tăgăduit într'un chip jalnic pe Mântuitorul. Pentru ce? ne vom întreba. Pentru că în momentele acelea, Petru nu avea în sine un creștinism practic. Creștinism însemna jertfire de sine și tăgăduire de sine; însemna umilință și desbrăcare de orice vanitate, egoism și dorință după onoruri pământești, după ranguri și demnități vremelnice. Petru nu trăia creștinismul. Fap-

tul acesta se poate adevăra din următoarele cuvinte: „Apoi au venit la Capernaum. Când erau în casă, Isus i-a întrebat: Despre ce vorbești unul cu altul pe drum? Dar ei tăceau, pentru că pe drum se certaseră între ei ca să știe cine este cel mai mare". **Marcu 9, 33. 34.** De aceea, când Domnul Hristos voia să le dea adevărata învățătură, care să-i ferească de astfel de situații grele și de păreri greșite, ei nu o puteau înțelege! „Isus a luat cu Sine pe cei doisprezece și le-a zis: „Iată că ne suim la Ierusalim și tot ce a fost scris prin proroci despre Fiul omului, se va împlini. Căci va fi dat în mâinile Neamurilor, Il vor batjocori, Il vor ocări, Il vor scuipa și după ce-l vor bate Il vor omori, dar a treia zi va învia". **Ei n'au înțeles nimic** din aceste lucruri: căci vorbirea aceasta era ascunsă pentru ei și nu pricepeau ce le spunea Isus". **Luca 18, 31—34.** Nu pricepeau pentru că nu trăiau creștinismul. Ei făcuseră numai o schimbare teoretică de învățătură. Practic, erau nerenăscuți. Umblau cu Hristos, dar nutreau speranțele fariseilor. Cugetau la lucruri cerești, dar ei erau pământești, vânduți robi păcatului, și încă păcatului original al mândriei, care a adus la lepădarea cu blestem, cu jurământ și injurii grave, de Mântuitorul!

Sfântul Apostol Pavel scrie în 1 Corinteni 10, 11: „Aceste lucruri li s'au întâmplat ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră..."

Astăzi, mai mult ca oricând, societatea omenească este doritoare de fapte. Vorbele nu au nicio valoare câtă vreme cele enunțate nu se traduc în fapte. Tot așa stau lucrurile și în ale credinței. Bunul Dumnezeu a lăsat pentru vremea aceasta o caracteristică sau un semn clar de cunoașterea adevăratei Biserici a Sa: „Aici este răbdarea sfinților care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus". **Apoc. 14, 12.** Impotriva acestor „fapte" concrete, clare și lămurite nicio argumentație nu are valoare, pentru omul sincer și doritor să urmeze calea mântuirii.

Manifestările noastre zilnice, sunt și ele fapte care vor contri-

bui la slăvirea lui Dumnezeu, — dacă ele vor fi „fapte bune" — și noi vom fi părtași la ele; sau vor duce la defăimarea Sfântului Nume al Celui Preaînalt, dacă ele vor fi „fapte rele". Fiecare dintre noi, să ne cercetăm, fără părtinire, dacă „suntem în credință", dacă viața noastră este „un miros de viață spre viață", și să ne ferim de a fi un miros de moarte spre moarte.

Intr'o zi veni la mine un frate sincer și-mi spuse următoarele: „Astăzi am suferit o mare înfrângere. M'am întâlnit cu un cunoscut al meu, care, pe un ton foarte violent a început să mă înfrunte în cele ale credinței și să mă numească cu numiri jignitoare ca: eretic, și altele de felul acesta. La un moment dat, mi-am pierdut răbdarea și i-am răspuns și eu pe acelaș ton și cu aceleași cuvinte, numindu-l și eu tot eretic, și căutând a-i dovedi rătăcirea lui. Când terminai, el zâmbi către un alt însoțitor al său și zise: „Să-l lăsăm în pace pe prietenul nostru, că el este tot „de al nostru". El este nerenăscut. Căci, dacă noi ne-am răstît la el, și el s'a răstît la noi; dacă noi l-am poreclit, și el ne-a poreclit. El este încă „tot de-al nostru". Aceste cuvinte, zise fratele, „m'au lovit grozav. Mai bucuros aș fi suportat o lovitură fizică decât această lovitură morală. Și mi-am adus aminte atunci de cuvintele Sfântului Apostol Petru care zice: „Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteala de nădejdea care este în voi, dar cu blândețe și temere de Dumnezeu". **I Petru 3, 15.**

Sfântul Petru dă apoi îndemnul: „De aceea, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr'o purtare sfântă și evlavioasă!" **2 Petru 3, 11.** Să cugetăm mult la aceste lucruri și să rugăm pe Domnul să ne ajute să fim la înălțimea așteptărilor Sale.

Pastor Gh. Graur

PASTRAREA UNITĂȚII ÎN CREDINȚĂ

„Și mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine: ca și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M'ai trimis.

„Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una, Eu în ei, și Tu în Mine; — pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M'ai trimis, și că i-ai iubit, cum M'ai iubit pe Mine“. Ioan 17, 20—23.

Din cererea Mântuitorului, pe care o prezintă în rugăciunea Sa de Mare Preot rezultă, în mod lămurit, ce însărcinare cu totul deosebită a păstrat El pentru ucenicii Săi și pentru viitoarea comunitate a Noului Testament. Ei au fost aleși să fie mijlocul prin care lumea să se convingă despre trimiterea Sa divină. Pentru aceasta legăturile lor cu Isus, unul față de altul, și cu ceilalți semeni ai lor trebuia să fie desăvârșite, pentru ca astfel să poată fi în stare să lucreze ca unelte în câștigarea de suflete și ca păstrători ai adevăratei credințe. Inima Domnului Hristos era plină de neliniște adâncă, îngrijorare, ba chiar și întristare oridecâteori constata neunirea și neînțelegerea între ucenicii Săi. Datorită acestui fapt, El prezintă tinerei Sale Biserici pilda celei mai desăvârșite uniri, minunata legătură a „deplinei înțelegeri“, dintre El și Tatăl. În acelaș înțeles al textului de mai sus, Cuvântul Domnului zice:

„Eu și Tatăl una suntem“

Cum a înțeles Domnul Isus această „deplină înțelegere“ cu Tatăl, deducem dintr-o convorbire pe care a avut-o, ocazional, cu unul din ucenicii Săi, anume cu Filip: „Doamne, i-a zis Filip, arată-ne pe Tatăl, și ne este de ajuns. Isus i-a zis: „De atâta vreme sunt cu voi, și nu M'ai cunoscut Filipe? Cine M'a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: „Arată-ne pe Tatăl? „Nu crezi că Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun dela Mine; ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face a-

ceste lucrări ale Lui“. Ioan 14, 8—10.

O astfel de identificare a voinței, a ființei, ba chiar a întregii personalități a Domnului Isus Hristos cu ființa și voința Tatălui poate să ni se pară, deocamdată, de neînțeles, poate chiar imposibilă. Totuși această minunată umblare cu Tatăl devine ușor de înțeles, dacă ne dăm seama din ce izvor bogat a luat Domnul Isus puterea de care a avut nevoie. Isus Hristos zice: „Dacă păziți poruncile Mele, veți rămânea în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu, și rămân în dragostea Lui“. Ioan 15, 10.

Pentru a putea fi „una“ cu Domnul Isus, trebuie să facem voia Lui, adică, să păzim poruncile Sale. Acelaș lucru se poate spune, însă, și despre „deplina unire“ cu Tatăl. Pentru păzirea poruncilor lui Dumnezeu în felul cum le-a păzit Domnul Hristos se cere o iubire cu totul deosebită; o iubire care să cuprindă întreaga noastră ființă, așa cum ne este arătat de El atât de clar în cuvintele: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintâi, și cea mai mare poruncă. Iar a doua asemenea ei, este: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși“. Matei 22, 37—39. Puterea cea mare, care a făcut posibilă această totală personificare a Fiului cu voința Tatălui, a fost nemărginita Sa iubire față de Dumnezeu — Tatăl și aproapele Său, căzut în păcat. În felul acesta — în adevărata iubire față de Dumnezeu, precum și în predarea propriei Sale vieți pentru mântuirea oamenilor — Mântuitorul a arătat Bisericii noului Său legământ, calea pe care urma să meargă de aci înainte, dacă vrea să rămână una cu Dumnezeu în orice împrejurare, una cu sine însăși și cu înalta ei chemare ca păstrătoare a adevăratei credințe.

Făgăduința Tatălui

Isus Hristos care cunoaște bine natura omului, știa că ucenicii Săi precum și toți creștinii de mai târziu, n'ar putea, prin propriile lor efortări, să ajungă niciodată

la înalta țintă a iubirii creștine de care El a dat dovadă în timpul vieții Sale. Experiența Sa cu ucenicii Săi a fost aceasta: „Duhul, în adevăr, este plin de râvnă, dar carnea este neputincioasă“. Mat. 26, 41. Tocmai de aceea El le aduce aminte de prețioasa „făgăduință a Tatălui“, care zice: „...să aștepte acolo făgăduința Tatălui. Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veți fi botezați cu Duhul Sfânt... Ci voi veți primi o putere, când se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori... până la marginile pământului“. Fapte 1, 4. 5. 8.

Implinirea acestei făgăduințe urma să aibă loc cu o condiție, și anume cu condiția ca ei „să fie una“. Domnul Isus zice: „Vă mai spun iarăși, că dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri“. Mat. 18, 19.

Cum a îndeplinit mica biserică creștină această condiție, ne-o dovedește următorul text: „Toți aceștia stăruiau cu un cuget curat în rugăciune și în cereri, împreună cu femeile, și cu Maria, mama lui Isus, și cu frații Lui“. „Pe când așteptau împlinirea făgăduinței, ucenicii își umileau inimile lor într-o adevărată căință mărturisindu-și necredința lor... Aprofundați în meditație asupra vieții Sale curate și sfinte, ei simțeau că nicio osteneală nu e prea mare, nicio jertfă prea scumpă, pentru ei, numai dacă ar putea da mărturie în viața lor, despre caracterul cel plăcut al lui Hristos... Ei dădură la o parte orice neunire, orice dorință după suprație și ei se uniră strâns împreună, spre a urma lui Hristos... Aceste zile de pregătire erau zile de o temeinică cercetare a inimilor. Ucenicii simțeau nevoia lor, spirituală și cereau dela Domnul ungera sfântă, care să-i facă destoinici pentru lucrarea de salvare a sufletelor“. Urmarea faptului că ei stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri a fost revărsarea Duhului Sfânt. Cetim: „Și toți s'au umplut de Duh Sfânt, și au început să vorbească...“

Din cuvântul Sfintelor Scripturi redat mai jos, înțelegem că această înaltă stare spirituală nu se mărginea numai la acea adunare din ziua de Rusalii, ci că ea era rezultatul puterii făgăduite de sus.

Ea era darul lui Dumnezeu cu ocazia nașterii tinerei Sale comunități creștine, de care avea neapărată nevoie cei care aveau să fie martori ai Săi. Următoarele cuvinte sprijină acest adevăr: „Ei stăruiau în învățătura apostolilor, în legătura frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni... Toți cei ce credeau, erau împreună la un loc... Toți împreună erau nelipsiți în fiecare zi...” Fapte 2, 42. 44—46. Și în alt loc: „După ce s'au rugat ei, s'a cutremurat locul unde erau adunați; toți s'au umplut de Duhul Sfânt, și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală. Mulțimea celor ce crezuseră, era o inimă și un suflet. Niciunul nu zicea că averile lui sunt ale lui, ci aveau toate de obște. Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus. Și un mare har era peste toți”. Fapte 4, 31—33. Și astfel am putea continua să redăm încă multe locuri din Sfânta Scriptură care toate dovedesc „iarăși și iarăși” prezența acestei noi vieți spirituale în Biserica creștină apostolică.

„Fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus”

Puternica influență a acestei nașteri din nou asupra vieții spirituale și religioase din comunitatea apostolică a fost curând observată. Datini și obiceiuri vechi, îngrădiri naționale și religioase, spi-

ritul de castă și serviciul nimicitor al formelor au fost dărâmate cu totul de spiritul cel nou al iubirii atotpătrunzătoare a lui Hristos, astfel că Pavel apostolul a putut să predice în toată libertatea: „căci în Isus Hristos, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur n'au vreun preț, ci credința care lucrează prin iubire” Gal. 5, 6. Sau cum spune mai departe: „Căci în Isus Hristos”, totul este, „a fi o făptură nouă” Gal. 6, 15.

Dar apostolul Pavel merge mai departe, când zice: „Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus. Toți care ați fost botezați pentru Hristos, v'ați îmbrăcat cu Hristos. Nu mai este nici Iudeu, nici Grec; nu mai este nici rob nici slobod, nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus. Gal. 3, 26—28. Domnul Isus Hristos este marele unificator al înfrățirii credincioșilor. Păcatul, care stătea ca un zid de despărțire între Dumnezeu și om, și între om și om, El l-a îndepărtat prin jertfa Sa pe cruce. Prin credința în El, noi toți suntem făcuți copii ai lui Dumnezeu, fără deosebire de rasă, stare sau înfățișare.

Dacă, înainte de a ajunge la încheiere, privim încă odată celelalte versete ale capitolului 17 din Evanghelia după Ioan în legătură cu versetul nostru de introducere,

trebuie să recunoaștem că el lucrează asupra noastră cu puterea unui testament sfânt. Voința lui Isus Hristos, care ne-a fost făcută cunoscut, a fost, este și va rămâne aceeași pentru toate timpurile, și anume, ca ucenicii Săi, adică Biserica Sa, prin „desăvârșita ei unire” să facă dovada în fața lumii că El este Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii. „Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu”. Ioan 17, 3. Împlinirea acestei mărețe moșteniri va fi cu puțință și pentru noi numai dacă, întocmai ca ucenicii primei Sale comunități din ziua de Rusalii, vom fi îmbrăcați cu putere de sus.

De aceea, fie ca astăzi, mai mult ca oricând altădată și cu deosebire în această săptămână de sfârșit de an să ne rugăm pentru această putere și în acelaș timp să umblăm în totul după „porunca Lui cea nouă”.

„Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v'am iubit Eu așa să vă iubiți și voi unii pe alții”.

„Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea iubire unii pentru alții”. Ioan 13, 34, 35.

Pastor Ioan Bauer

Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. Ioan 3, 16.

Evanghelistul Ioan zice că, „iubirea lui Dumnezeu față de noi s'a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. Și iubirea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre”. 1 Ioan 4, 9. 10.

După cum iubirea unui tată sau a unei mame nu rămâne indiferentă față de un copil nenorocit, cum ar putea rămâne, indiferent însuși Dumnezeu, Tatăl ceresc, față de omul pierdut. După cum un tată va încerca tot ce-i va fi omenește posibil, pentru ca să

scape pe fiul său dela pierzare și să-l readucă în casa părintească, tot așa și Dumnezeu „atât de mult a iubit lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică”. Ioan 3, 16.

Nemărginita Lui iubire față de noi oamenii păcătoși și condamnați la pieire, L-a determinat pe Isus Hristos, Mesia cel promis, Salvatorul, să părăsească cerul și să vină să ne aducă dela moarte la viață, prin jertfirea propriei Sale vieți.

Iubirea lui Dumnezeu ne obligă la iubire față de El și față de toți oamenii

Această neînchipuit de mare iubire a lui Dumnezeu față de noi oamenii, ar trebui să ne umple de umilință și de bunătate. Ea ar tre-

bui să deștepte mai ales în noi cei mântuiți, multă iubire față de Dumnezeu și față de aproapele nostru. Ar trebui să facă din noi oameni nobili și distinși, creștini născuți de sus, plini de Duh Sfânt și de adevăr.

„Prea iubiților”, zice cel de Domnul mult iubit, Ioan, „dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții”. 1 Ioan 4, 11. Noi zicem că Il iubim pe Dumnezeu și suntem datori să-L iubim cu toată inima, cu tot sufletul și cu toată puterea, pentru că El ne-a iubit mai întâi. Dar, dacă zice cineva: „Eu iubesc pe Dumnezeu și urăște în acelaș timp pe fratele său, este — după cum spune Sfânta Scriptură — un mincinos; căci cine nu iubește pe fratele său, pe care îl vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede?”

Porunca pe care o avem dela Domnul Isus Hristos este aceasta: „cine iubeste pe Dumnezeu, iubeste și pe fratelle său“, 1 Ioan 4, 20. 21. „Aceasta este porunca Mea“, a zis Isus: „să vă iubiți unii pe alții, cum v'am iubit Eu“. Ioan 15, 22.

La acest rezultat a țintit iubirea cea mare manifestată de Dumnezeu prin jertfa Fiului Său. In memorabila Sa rugăciune Isus a rostit următoarele sublimе cuvinte: „Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu în Tine; ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M'ai trimes. Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și Noi suntem una. Eu în ei și Tu în Mine, pentru ca ei să fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M'ai trimes și că i-ai iubit, cum M'ai iubit pe Mine. Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă, pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M'ai iubit înainte de întemeierea lumii. Neprihănitule Tată, lumea nu Te-a cunoscut; dar Eu Te-am cunoscut și aceștia au cunoscut că Tu M'ai trimes. Eu le-am făcut cunoscut Numele Tău, și li-L voi mai face cunoscut, pentru ca iubirea cu care M'ai iubit Tu, să fie în ei, și Eu să fiu în ei“. Ioan 17, 21—26.

Citind aceste dumnezeiești cuvinte, involuntar trebuie să mă gândesc la îngrozitoarea stare de învrăjbire și ură, în care zac așa zișii creștini ai veacului nostru. Vai, cât de mult ignorează încă lumea lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea iubirii lui Dumnezeu! Cât sunt de puțini aceia care o recunosc privind rănile sângerânde ale Mântuitorului de pe Golgota!

In cele dintâi veacuri ale creștinismului, când Evanghelia iubirii răsuna cu putere din cuvântările adevăraților urmași ai lui Hristos, mulțimi de oameni părăseau firea lor pământească, adică toate obiceiurile lor cele rele, pentru a împlini voia Maestrului lor divin: porunca iubirii. Despre primele grupuri de creștini, contemporanii lor puteau spune fără pic de îndoială, că „ei stăruiau în învățatura apostolilor, în legătură

frățească, în frângerea pâinii și în rugăciuni“, că „ei lăudau pe Dumnezeu, și erau plăcuți înaintea întregului popor“. Fapte 2, 42. 47. Cei ce se hotărârau să devină creștini, se lăsau de mânie, de ură, de vrăjmășie, de răutate, de clevetire, de beție, de vorbele rușinoase, nu se mințeau unii pe alții, nici nu furau unii dela alții, pentru că se desbrăcaseră de omul cel vechiu cu faptele lui rele și se îmbrăcaseră cu omul cel nou, după chipul Celui care i-a făcut.

„Ingăduiți-vă unii pe alții“, zice marele sol al iubirii, „și dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul, după cum v'a iertat și Hristos pe voi. Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu iubirea care este legătura desăvârșirii“.

Pentru a stimula iubirea frățească între oameni, Invățătorul venit din cer dela al luminilor Tată, a zis: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea iubire unii pentru alții“. Ioan 13, 34. 35.

„Priviți-i cum se unesc și se iubesc“, ziceau cei de pe vremuri, vorbind de cei dintâi creștini.

Adevăratul creștinism, după chiar mărturisirea Domnului, se cunoaște deci nu după pompa și frumusețea ritualului sau a formelor exterioare ale unei biserici, ci după gradul de unire și iubire, care leagă pe credincioși între ei. Cu cât creștinii unei biserici sunt mai uniți și, cu cât se iubesc mai mult între ei, cu atât lumea va cunoaște că ei sunt adevărații ucenici ai lui Hristos. Cu cât, dimpotrivă, vrajba, ura și mânia vor fi mai mari între ei, cu atât dau mai puțin pe față divinitatea religiei și a creștinismului lor.

După starea popoarelor creștine din veacul nostru, oricare sincer cugetător și cunoașcător de Dumnezeu, trebuie să recunoască și să dea mărturie, că iubirea între creștini e în mare descreștere, ba că s'a răcit și că fărâdelegile s'au înmulțit. Și acest lucru, vai, cu multă părere de rău l-a prevăzut însuși Fiul lui Dumnezeu, căci, a prezis, că „din pricina înmulțirii fărâdelegilor, iubirea în mulți se va răci“. Mat. 24, 12.

Dar tocmai pentru faptul că

„Dumnezeu este iubire“ și pentru faptul că „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine care crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică“, zic, tocmai pentru aceasta Dumnezeu încearcă din nou să se apropie de omeni-rea noastră, ca să-i amintească din nou de Evanghelia lui Hristos. Mat. 24, 14.

Așa dar, zice Sfânta Scriptură: „Cine zice: **Il cunosc**, și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el. Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el iubirea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită; prin aceasta știm că suntem în El. Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus“. 1 Ioan 2, 4—6.

Dacă oamenii nu găsesc pe Isus în Biblie, este vina lor; dar dacă nu-L găsesc în viața ta de toate zilele, este vina ta.

Bătrânul martir Ignatiu, obișnuia să se numească însuși **Theophorus**, care pe românește însemnează „Purtător de Dumnezeu“, pentru că, zicea el — „port în mine Duhul Sfânt“. Și în adevăr, fiecare creștin ar trebui să fie **un purtător de Dumnezeu, un purtător al Duhului Sfânt**. „Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?“ 1 Cor. 3, 16.

Un poet pios cu inima evanghelică, istorisește că ar fi auzit adesea vorbindu-se de „o biserică prigonită și suferindă“, de „o biserică luptătoare“, dar foarte rar a auzit vorbindu-se de „**o biserică iubitoare**“. Și, cu toate acestea există un cuvânt rostit de însuși Isus: „Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea iubire unii pentru alții“. Ioan 13, 35.

Aceasta este o observație foarte justă. Noi, creștinii după Biblie, știm că adevărata Biserică este de fapt o Biserică iubitoare.

In Biserica cu adevărat creștină, toți sunt uniți și legați cu Domnul și sunt fericiți și mântuiți prin

credința în Isus Hristos. Toți membrii acestei Biserici a lui Hristos sunt legați între ei și sunt activi în iubire. În această Biserică trebuie să domnească lozinca: „Iubirea mă caracterizează, ca și credința”. În religia viului Dumnezeu iubirea se manifestă ca cel dintâi și cel mai înalt atribut al Ființei Sale supreme.

Un bătrân credincios în vârstă de 90 de ani, dar care era și credincios bătrân, fu odată întrebat de cineva: „Iubești pe Isus?” Bătrânul răspunse cu un zâmbet prietenos pe buze: „Da, îl iubesc — dar vă pot spune ceva și mai bun, și mai sublim”. Acela îl întrebă din nou: „Poate fi ceva mai bun, mai sublim? Ce poate fi oare?” Bătrânul ucenic răspunse: „El mă iubește pe mine!”

O, de am putea înțelege, că există ceva mai bun și mai sublim decât de a iubi noi pe Dumnezeu și de am fi pătrunși de adevărul etern că „Dumnezeu ne iubește pe noi mai mult decât putem să-L iubim noi pe El!”

Pastor Petre P. Paulini

IUBIREA*)

Dumnezeu, din slavă toarnă focul sacru peste fire
Și din fiecare rază lăsnesc valuri de iubire.
Fiecare fir de iarbă, fiecare fir de floare,
Despre marea Lui iubire ne în câte-o cuvântare.

Mamele o partă'n inimi și-o sădesc în fii și fiice;
Cine fără jertfa mamei, poate fiul să-i ridice?
Între prunci și sfânta mamă, este veșnică unire,
Fiindcă mama se jertfește și dă totul din iubire.

Dar Acel ce'n inimi toarnă lin, iubirea părintească,
Cel ce face viu tot trupul și pământul să rodească
E mărit prin glas de păsări, aurora-L dă în știre
Universul ni-L arată: Dumnezeu, este iubire.

Din iubirea-l fără margini, își descarcă-a Sa mărire,
Celor prinși în ghiara morții, El S-a dăruit pe Sine;
Haina himei o îmbracă. . . Dumnezeu în lut coboară,
Încărcat cu vina lumii, urcă Crucea sub povară. . .

Ce îl face? Ce îl mână? Ah! Iubirea îl constrânge . . .
Pe iubiții frați de cruce, prin iubire'n jur îi strânge . . .
Din iubire, lin doinește, stând cu turma'n murgul serii,
Până'n clipa când sosește dimineața învierii . . .

Iată mamele primindu-și fiii lor eșiți din glie . . .
Câte lacrimi de iubire au să curgă, Domnul știe.
Iar pe schingiuiții Crucii, lungului amar de zile
Îi sărută și-i mângăie, Domnul, — marea lor iubire . . .

Stau cu toți la masa mare . . . Doamne! Ce-i acea sclipire
Pusă'n drept la fiecare? — „Glastre pline cu iubire”
Ce-i acel șivoi ce curge, inimile stând să iasă?
— „Lacrimi sfinte de iubire, c'au ajuns la ei acasă.

În cetatea mult dorită de mulțimea credincioasă,
Stă pe cer în strălucire steaua singură rămasă,
E iubirea . . . Ea-i lumina din martir și credincios,
Ca să lumineze lumea cum a rânduit Hristos.

Dumnezeu din slavă toarnă focul sfânt pe 'ntreaga fire
Și din fiecare rază lăsnesc raze de iubire . . .
Prin iubire înfinitul credincios I-se prosterne . . .
Prin iubire se menține lumea lumilor eterne.

Greci-Ilfov

Gh. Constantinescu-Congo

*) Poezie premiată cu premiul III la concursul de poezii religioase din August 1949 al revistei „Curierul Adventist”.

Pentru binele altora

Ceea ce a caracterizat de la început Biserica creștină, în mijlocul societății au fost faptele, adică viața membrilor ei. „Voi sunteți lumina lumii”. „O cetate așezată pe munte”. „Așa să lumineze faptele voastre înaintea oamenilor”. În astfel de cuvinte a arătat Domnul Hristos misiunea Bisericii Sale în lume.

Apostolul Pavel care a călcat de aproape pe urmele Domnului Hristos zice: „Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru fapte bune”. Efes. 2, 10. Având în vedere ce este mai de folos pentru toți oamenii, tot Pavel mai spune: „Cei ce au crezut în Dumnezeu să caute să fie cei dintâi în fapte bune”. Titu 3,

8. Mai mult încă, dacă unii dintre credincioși, mai înainte de a deveni membri ai Bisericii, nu s'au ocupat cu lucrări de binefacere, acum acestea urma să devie o deprindere și o dovadă a rodniceii creștine. Titu 3, 14. Biserica Domnului care nutrește fericita speranță, este numită, „un popor al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune”. Titu 2, 14.

Domnul Hristos nu ne-a lăsat numai o teorie plăcută a facerii de bine, ci El a fost primul care a mers înainte cu exemplul. Astfel a fost prezentat Domnul Hristos de către Apostolul Petru în casa sufașului roman. „Dumnezeu a unis cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret care umbla din

loc în loc, făcea bine și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavolul, căci Dumnezeu era cu El”. Fapte 10, 38. Când trimișii lui Ioan Botezătorul au pus întrebarea „Tu ești Acela care are să vină, sau să așteptăm pe altul?” Drept răspuns Isus le-a zis: „Duceți-vă și spuneți lui Ioan ce ați văzut și ați auzit; orbii văd, schiopii umblă, leproșii sunt curațiți, surzii aud, morții înviază și săracilor li se predică Evanghelia”... Luca 6, 20—22: Aceasta a fost identitatea Domnului Hristos —, o mare lucrare de binefacere.

Puterea exemplului este de nețâgăduit în lucrarea de binefacere, dar și „un cuvânt spus la

vreme potrivită este, ca niște mere de aur, într'un coșuleț de argint". Prov. 25, 11. Domnul Hristos a fost Maestrul învățurii prin cuvânt. El putea să spună: „Învățați de la Mine". Nicodem a recunoscut în Domnul Hristos pe „Învățătorul /trimes de Dumnezeu". Chiar și vrăjmașii Săi au recunoscut că „niciodată nu a vorbit un om ca omul acesta". Ioan 7, 46. „Domnul Hristos nu a spus nimic spre a mulțumi curiozitatea oamenilor. Nu s'a ocupat cu teorii abstracte, ci numai cu ceea ce era de folos pentru dezvoltarea caracterului, pentru lărgirea posibilității omului de a înțelege pe Dumnezeu și de creșterea puterii sale de a face bine. El a vorbit despre acele adevăruri, care sunt de folos în viață și care îl unesc pe om cu Dumnezeu și cu veșnicia". „Mergeți și faceți ucenici dintre toate neamurile,... și învățați-i să păzească tot ce v'am poruncit, și iată Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacului". Matei 28, 19. 20.

Ingrijirea de sănătate

„Apoi Isus a chemat pe cei doisprezece ucenici ai Săi și le-a dat putere, să scoată afară duhurile necurate și să tămăduiască orice boală și neputință". Mat. 10, 1. Lucrarea de predicare a Evangheliei pe care o făcea Domnul Hristos și ucenicii Săi, era strâns legată de vindecarea corpului. Sănătatea sufletului era strâns legată și de sănătatea fizică.

„Deoarece mintea și sufletul se exprimă prin corp, atât vigoarea mintală cât și cea spirituală sunt în mare măsură dependente de forța și activitatea fizică. Fără sănătate nimeni nu ar putea să înțeleagă atât de deplin datoriile față de sine sau față de cei din jurul său, și față de Creatorul său. Sănătatea trebuie păzită tot cu atâta credincioșie ca și caracterul".

„Legile care conduc organismul nostru fizic au fost scrise de Dumnezeu pe fiecare nerv, mușchi și fibră a corpului nostru. Orice călcare din neatenție sau voită a acestei legi este un păcat față de Creatorul nostru". De aceea și este socotit corpul nostru ca fiind Templul Duhului Sfânt. Din frumoasa salutare pe care Ioan o făcea iubitului său Gaiu, se vede

cât de mult se interesa apostolul nu numai de sănătatea lui sufletească, ci și de cea fizică. (3 Ioan 1, 2).

Ajutorare în lipsuri

„Oriunde există o comunitate, membrii ei trebuie să facă o lucrare credincioasă pentru cei lipsiți, bolnavi sau bătrâni. Și dacă grija aceasta se va da pe față fără deosebire de credință, urmarea va fi că unii vor primi pe Hristos ca Mântuitor al lor. Toate comunitățile trebuie să aibă grijă de proprii lor bătrâni și bolnavi, precum și de cei lipsiți. Iubirea noastră față de Dumnezeu trebuie să se dea pe față în săvârșirea binelui față de cei nevoiași și suferinzi ai casei credincioșilor. Pentru niciun motiv nu trebuie trecuți cu vederea".

În grija și lucrarea pe care o facem pentru cei lipsiți, bolnavi și bătrâni se află un secret al bucuriei și al fericirii. Aceasta ne-o spune Apostolul Pavel când scrie Corintenilor despre credincioșii din Macedonia, care au luat parte la dăruirea unor ajutoare pentru Biserica din Ierusalim. „Fraților voim să vă aducem la cunoștință harul pe care l-a dat Dumnezeu în Bisericele din Macedonia. În mijlocul multor necazuri prin care au trecut, bucuria lor este peste măsură de mare, și sărăcia lor lăcnică a dat naștere la un belșug de dărnicie din partea lor, și chiar peste puterile lor. Și m'au rugat pentru harul și părtașia la această strângere de ajutoare pentru sfinți. Și au făcut aceasta nu numai cum nădăjdusem, dar s'au dat mai întâi pe ei înșiși Domnului și apoi nouă prin voia lui Dumnezeu". 2 Cor. 8, 1—6.

Formarea omului ca să se ajute singur

„Adevărata caritate și binefacere este aceea de a ajuta pe oameni să se ajute singuri. Dacă vine cineva la ușa noastră și cere pâine, nu trebuie să-l lăsăm să plece flămând. Lipsa lui poate că e urmarea unei boli sau a unei alte suferințe. Dar adevărata binefacere înseamnă mai mult decât să-i dai omului ceva. Înseamnă să te interesezi cu adevărat de bunul mers al său".

„Niciun om în stare să lucreze nu trebuie să aștepte să primească hrană, îmbrăcăminte și adăpost în mod gratuit. Chiar pentru demni-

tatea și binele lor, cât și din cauza altora, trebuie făcut un plan ca ei să producă un folos corespunzător cu ceea ce primesc. Încurajați orice efort de întreținere de sine. Aceasta întărește respectul de sine. În ocuparea minții și a corpului într'o lucrare folositoare este neapărat necesară ca o garanție contra ispitei".

Învățarea unei meserii ar trebui socotită ca o datorie pentru oricine. Fiecare tată ar trebui să-și învețe copiii să cunoască o meserie folositoare. Cunoașterea datoriei în legătură cu toate ale gospodăriei ar trebui socotită ca neapărat necesară pentru fiecare femeie.

Cei pe care îi învățăm să câștige singuri cele de trebuință vor învăța îndată și să întrebuițeze bine cele câștigate. Învățându-i să depindă numai de ei înșiși ajung, nu numai să se întrețină singuri, dar să fie în stare să ajute și pe alții la nevoie. Învățați-i pe aceia care stau degeaba, și lasă să treacă toate ocaziile, să ia și ei parte la datoriile vieții. Arătați-le că religia Bibliei nu face pe oameni trândavi. Domnul Hristos a îndemnat totdeauna pe oameni să muncească.

„Pentru ce stați aicea fără lucru" zice Domnul și azi către cei ce nu fac nimic. „Cât este ziua trebuie să lucrezi, vine noaptea când nimeni nu mai poate lucra". Ioan 9, 4.

Destoinicia membrilor Bisericii în lucrările și ocupațiile lor zilnice se va răsfrânge în bine și asupra altora. Despre lucrarea agriculturului stă scris: „Cine seamănă puțin, puțin va secera, cine seamănă mult, mult va secera". 2 Cor. 9, 6. Domnul spune în Cuvântul Său că lucrarea aceasta a semănatului și seceratului va dura cât va dura și pământul.

„Prin legile lui Dumnezeu din natură, efectul urmează cauzei cu o siguranță ce nu dă greș. Secerișul mărturisește despre felul cum a fost făcut semănatul. Oamenii se pot amăgi unii pe alții și să primească răsplată pentru servicii care nu le-au făcut. Dar în natură nu poate fi amăgire. Agriculturului necredincios și leneș, secerișul îi va aduce o condamnare. La semănat, sămânța este înmulțită. Un singur bob de grâu înmulțit prin repetate însămânțări va umple o întreagă țară cu snopi aurii. Tot

așa de departe se poate întinde și influența unei fapte bune”.

„Nimeni nu va avea succes în lucrul câmpului sau al grădinăriei dacă nu dă o deosebită atenție legilor pe care se bazează această lucrare. Trebuie să fie studiate necesitățile fiecărei specii de plantă. Diferite specii necesită anumite pământuri și anumite îngrijiri, iar succesul depinde de împlinirea legilor care le conduc pe fiecare.” Un bun agricultor este și un binefăcător, căci pâinea care este rezultatul muncii lui, satisface cu generozitate nevoile a multora dintre semenii săi care sub forma altor ocupații contribuie și ei la binele general.

In legătură cu semenii

Niciodată nu a fost intenția Domnului ca ai Săi, credincioșii care formează Biserica Sa, să se separe de lume, să se retragă în locuri singuratice, în schituri sau în mănăstiri. Din contră, Domnul s'a rugat în ruga Sa de Mare Preot: „Tată... nu te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău. Cum M'ai trimis Tu pe Mine în lume așa i-am trimis și eu pe ei în lume”... Ioan 17, 15. 18. În fiecare epocă a istoriei acestui pământ, bărbați pioși care au format Biserica Domnului au știut să se folosească de ocaziile oferite și s'au făcut de folos semenilor lor.

Despre Enoh, de pildă, citim că a trăit trei sute șasezeci și cinci de ani și că în cea mai mare par-

te a vieții lui a umblat în legătură cu Dumnezeu. „Umblarea lui Enoh cu Dumnezeu nu consta într'o exaltare sau vedenie, ci aceasta se observa în toate îndatoririle și ocupațiile lui zilnice. El nu fu un sihastru care să ducă o viață cu totul izolată de lume căci el

Către Tine

*Către Tine, sfinte Tată,
Imi înalț privirea mea,
Și-ajutor îți cer fierbinte
Să pot face voia Ta.*

*Către Tine, Doamne sfinte,
Eu mă simt atras de-un dor;
Dă-mi, Te rog, din focul râvnei
Și Duh Sfânt, ocrotitor.*

*Inspre Tine, scump Părinte,
Mă îndrept, orice ar fi...
Căci iubirea-Ți mă atrage
Și mă'ndeamnă a-Ți servi.*

*Colo sus pentru vecie,
Vreau să-Ți cânt melodios,
Pentru jertfa-Ți, din iubire,
'N Fiul Tău, Isus Hristos.*

Petroșani Gh. I. Marin

avea tocmai în lume o lucrare de făcut pentru Dumnezeu. În familia sa și în convorbirile sale cu alții, ca soț și tată ca amic și cetățean el era un serv al lui Dumnezeu statornic și neschimbăcios”. Așa s'a purtat Enoh până când Dumnezeu l-a luat la El.

Dintre toți cei care au fost chemați să predice Evanghelia lui Hristos, apostolul Pavel este un bun exemplu de credincioșie, devotament și activitate neobosită. Dar în mijlocul vieții sale, peste măsură de activă, el nu pierdu din vedere marele scop de alergare după ținta pusă înainte a înaltei sale chemări.

Cea mai bună pildă de comportare în legătură cu semenii noștri ne-o dă Domnul Hristos. „Cea mai mare parte a vieții Sale pământestești o petrecu Domnul Isus în micul atelier de dulgherie din Nazaret unde își făcu răbdător datorii Sa. Mergea cot la cot cu țărâni și lucrătorii, necunoscut și neonorat. El își îndeplinea misiunea Sa tot atât de credincios și când lucra la modestul Său meșteșug ca și atunci când vindeca pe bolnavi, sau umbla pe valurile furioase ale mării Tiberiadei. Tot așa și noi putem umbla și lucra cu Domnul Isus în cele mai umile datorii și în cele mai obișnuite poziții ale vieții”.

„Ca adevărat urmaș al lui Hristos, creștinul va dovedi religia sa în fiecare lucru pe care îl face, și va da pe față înaintea oamenilor spiritul lui Hristos. Oricine care se numește cu numele lui Hristos, ar trebui să lucreze și să se poarte astfel, ca alții văzând faptele sale cele bune să laude pe Creatorul și Mântuitorul nostru”.

Pastor Nicolae Gheorghiu

Duhul sfânt în lucrarea de sfințire

În fața noastră stă marea răspundere de a ajunge la sfințirea deplină, „fără de care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu”. Ebrei 12, 14. „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt”. 1 Petru 1, 18. „Noi trebuie să ne apropiem tot mai mult de Domnul și să căutăm serios pregătirea necesară. Toți să-și aducă aminte că Dumnezeu este sfânt și numai fețe sfinte pot sta înaintea feței Sale”.

Un înalt ideal care poate fi atins

Sunt mulți creștini, care cred că sfințirea este cu neputință pe pământul acesta. Ei cred că sfințirea caracterului va avea loc în chip deplin numai atunci când va veni Hristos. Ce înșelăciune subtilă a vrăjmașului! Inspirând astfel de

gânduri preinșilor urmași ai lui Hristos, el vrea să facă de nimic harul lui Dumnezeu, „care aduce mântuire pentru toți oamenii”, și care a fost dat tocmai pentru sfințirea noastră chiar în viața aceasta.

Când Pavel a scris: „Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin, n'a sfătuit pe frații săi să tindă după un ideal cu neputință de ajuns; el nu se ruga ca ei să aibă binecuvântările pe care Dumnezeu nu ar fi fost dispus să le dăruiască tuturor care le cereau. El se luptase pentru ajungerea acestui ideal, „nu ca unul care lovește în vânt”, ci ca pentru o realitate posibilă.

Da, frate și soră, sfințirea vieții

este cu putință! Hristos poate să mântuiască în chip desăvârșit pe toți cei care vin la El. Lucrarea de sfințire a vieții este cu putință prin slăvita persoană a Duhului Sfânt.

Ca locuitor al Domnului Hristos.

Cu puțin timp înainte de pătămirea Sa, Isus face ucenicilor Săi această declarație importantă: „Acum Mă duc la Cel ce M'a trimis... Vă spun adevărul: vă este de folos să Mă duc; căci dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite”. „Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac...” Ioan 16, 5, 7; 14, 16:

Primind corp omenesc, Domnul Hristos nu mai putea fi personal în orice loc. Ucenicii s'au întristat când au auzit că peste puțină vreme iubitul lor învățător îi va părăsi. El însă avea în vedere ceva mai bun pentru ei. În mijlocul lor avea să vină o altă Persoană care, prin natura Sa, putea să fie prezentă în orice loc și în orice timp. Nimeni nu mai putea spune că are un avantaj din cauză că se găsea într'un anumit loc sau pentru că avea legătură personală cu Hristos. Prin Duhul Său, Hristos era la îndemâna tuturor. În felul acesta, era mai aproape de ei decât dacă nu s'ar fi înălțat. Era chiar **în ei**. *V.M.P. 3*

Pentru a strica lucrările diavolului

Misiunea prescrisă a Duhului Sfânt era de a continua lucrarea mântuirii, începută de Domnul Hristos prin jertfa de pe Golgota. Acolo Satana a fost complet demascat ca înșelător, mincinos și ucigaș, iar Dumnezeirea a fost complet reabilitată în fața întregului univers. Momentul acesta crucial în istoria universului este descris în cuvintele Domnului: „Am văzut pe Satana căzând ca un fulger din cer”. De acum înainte el era un vrăjmaș înfrânt pe plan universal.

Dar mai era un loc pe care Satana și-l pretindea cu înverșunare ca pe un tron al său, — inima omenească. Aici își concentrează el toate puterile pentru ca mântuirea prin Hristos să nu aibă niciun efect. Dar tot aici începe și lucrarea uimitoare a Duhului Sfânt, pentru a strica lucrările diavolului. Lucrarea aceasta pune în uimire, prin efectele ei, pe îngeri, pe demoni și lumile din univers. „În decursul veacurilor, puterea răului se întărise continuu. Păcatul nu putea să fie oprit pe loc și înfrânt decât prin mijlocirea celei de a treia persoană a Dumnezeirii, care să nu vină cu putere schimbată, ci cu plinătatea puterii dumnezeiești”. Prin Duhul Sfânt, inima omenească „înșelătoare și desnădăjduit de rea”, ajunge curată și statornică în bine, demnă de încredere și ascultătoare față de Dumnezeu. Duhul Sfânt vorbește oamenilor prin Scripturi și întipărește adevărul în inimă. În felul acesta, de la rădăcina și o îndepărtează din suflet. Ființa slujită de păcat, se transformă sub influența reconstrucției a harului lui Dumnezeu

și ajunge să reflecte iarăși chipul Creatorului. „Hristos a dat Duhul Său ca o putere dumnezeiască, o putere care să biruiască orice înclinație spre rău, fie moștenită sau însușită, și să întipărească propriul Său caracter în Biserica Sa”.

Care sunt etapele acestui drum fericit? Duhul Sfânt ca Duh al adevărului, prezintă păcătosului adevărul Scripturilor așa cum este în Hristos. Aceasta poate să dea naștere la **trezirea conștiinței**. Cea mai mare lucrare care o poate săvârși în lumea aceasta este aceea de a trezi spiritual pe un om care păcătuiește. Un caz clasic de trezire spirituală a fost acela în ziua de Rusalii, când trei mii de suflete s'au adăugat Bisericii. „Ce să facem, bărbați frați?”, au întrebat ei cu inimile sfâșiate și pline de îngrijorare. „Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?”, întreabă temnicierul din Filipi. La fel a întrebat și Saul din Tars, „Doamne, ce vrei să fac?”

Aceasta este întrebarea care se ridică din inima în care au pătruns razele cercetătoare ale Duhului Sfânt. Iov zicea: „Urechea mea auzise vorbindu-se de Tine; dar acum ochiul meu Te-a văzut. De aceea, mi-e scârbă de mine și mă pocăiesc în țărână și cenușă”. Iov 42, 5. 6. Acesta este simțământul care pune stăpânire pe inimă. Păcătosul dorește cu înfocare o **vieță nouă**. Duhul Sfânt este gata pentru a interveni. La invitația păcătosului, El pătrunde în inimă și produce o transformare. O hotărâtă schimbare de atitudine în gânduri, sentimente, conversații și fapte are loc. „Spiritul lui Dumnezeu produce, prin credință, o nouă viață în suflet. Gândurile și dorințele sunt aduse în ascultare față de voința lui Hristos. Inima și mintea sunt create din nou după chipul Aceluia care lucrează în noi ca să-și supună totul. Apoi se scrie Legea lui Dumnezeu în minte și inimă, și noi putem zice împreună cu Hristos: „Imi place să fac voia Ta, Dumnezeule!” Aceasta este **nașterea din nou**. Aceasta însemnează a fi o **făptură nouă** în Hristos.

Lucrarea de continuă sfințire

Dar lucrarea Spiritului Sfânt nu se termină aici. Ea de abia a început. Acum începe lucrarea de sfințire în care se continuă întreaga viață. Pruncul nou născut în

vieța spirituală trebuie să crească până când ajunge la starea de om mare, la statura plinătății lui Hristos. Omul trebuie să trăiască de aci înainte, nu sub îndemnul firei pământești, care trebuie să fie mereu ținută pe cruce, ci sub îndemnul Duhului Sfânt, în ascultare de adevăr. Aceasta însemnează de fapt, în chip practic, sfințire: **voioasa supunere și ascultare de poruncile și descoperirile Sfințelilor Scripturi**, sub călăuzirea Duhului Sfânt, zi de zi, întreaga viață. Fericită comparație face înțeleptul Solomon când vorbește despre acest drum: „Cărarea celor neprihăniți este ca lumina strălucitoare, a cărei strălucire merge mereu crescând până la miezul zilei”. Prov. 4, 18. Pe drumul acesta nu trebuie să fie nici oprire, nici întoarcere, ci numai înaintare. Oprirea pe loc înseamnă grabnică prăbușire și moarte spirituală. Aceasta nu din cauza insuficienței puterilor harului, ci din cauza **alegerii omului**.

„Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, prea iubiților, să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului, și să **ne ducem sfințirea până la capăt**, în frica de Dumnezeu”, zice Duhul Sfânt prin apostolul Pavel. 2 Cor. 7, 1.

Mijloace folosite de Duhul Sfânt în lucrarea de sfințire. *R. p. 842*

Unul din aceste mijloace este **rugăciunea**. „Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite”. Rugăciunea este respirația sufletului. Ea aduce în suflet oxigenul atmosferei cerești. Insuși Duhul ne învață cum să ne rugăm, pentru că, în nepriceperea noastră, noi înșine nu știm care este cea mai mare nevoie a noastră.

„Deci, ca unii care prin ascultare de adevăr, v'ați curățit sufletele prin Duhul... fiindcă ați fost născuți din nou... prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac”. 1 Petru 1, 22. 23. Nu poate exista sfințire fără ascultare de adevăr. Nu poate fi vorba de ascultare de adevăr fără cunoașterea adevărului. Nu se poate înțelege cunoașterea adevărului fără cercetarea „Cărții adevărului”, Sfânta Scriptură. Deci un alt mijloc este o **zeloasă cercetare a Scripturilor**, sub îndrumarea Aceluia care a inspirat-o, Duhul Sfânt. Cel care cercetează și

ascultă de acest Cuvânt, este ca un pom sădit lângă apă, care aduce rodul la vremea lui. Rodul acestei atitudini va fi sfințirea vieții.

În strânsă legătură cu cercetarea Scripturilor stă **meditația religioasă**. Ocupându-se cu subiectele mari ale mântuirii, ea face să curgă în suflet o putere sfințitoare, care nu rămâne neobservată pe fața celui care o practică și care se va dovedi în viață prin pacea, bucuria, îndelunga răbdare și bunătatea inimii, în toate legăturile sociale.

Printre mijloacele de sfințire este și **lucrarea pentru alții**. Prezența adevărului în suflet nu poate lăsa pe cineva să stea în neactivitate. În inima lui va arde un foc mistuitor, care nu se potolește decât atunci când a putut împărtăși și altora fericirea care-l stăpânește pe el. Și ce efect binecuvântat are această sfântă activitate în viața celui care o întreprinde! Învățând pe altul, te înveți pe tine; îndrumând pe altul, însuși ești îndrumat; luminând pe altul, însuși ești luminat; mângâind pe altul, însuși ești mângâiat; întărind pe cel slab, tu însuși ești întărit.

Un alt mijloc foarte des între-

buițat de Providența lui Dumnezeu în lucrarea de sfințire este **încercarea**. Niciunul dintre aceia care au fost lăudați pentru credința și sfințenia vieții lor, n'a ajuns la această înaltă treaptă, fără ca mai întâi să fi trecut prin cuptorul de foc al încercărilor de orice fel.

Trăirea principiilor reformei sanitare, este, de asemenea un mijloc în lucrarea de sfințire. Între trăirea acestor principii și spiritualitatea noastră este o foarte strânsă legătură. Ea este un toiag solid pe drumul spre desăvârșire. „Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care l-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri?... Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu”. 1 Cor. 6, 19. 20: Iar prin serva Domnului, Duhul Sfânt mai zice: „Niciun om nu poate ajunge lucrător cu succes în cele spirituale, dacă nu dă pe față stricta cumpătare în ale mâncării”.

Reforma sanitară este partea care ne revine nouă în lucrarea de sfințire. Ea însăși este un rod al lucrării Duhului Sfânt.

Realizarea sfințirii este posibilă. Bunul Dumnezeu a și luat toate măsurile ca ea să poată fi adusă la

îndeplinire de către toți aceia care se supun prevederilor harului Său, căci El zice: „Harul și pacea să vă fie înmulțite prin cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos! Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia prin cunoașterea Celui ce ne-a chemat prin slava și puterea Lui, prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespuse de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești... De aceea, dați-vă și voi toate simțurile...” 2 Petru 1, 2. 3. 5. p. p. Să ne amintim și de liniștitoarea Sa făgăduință: „Iată, Eu — prin Duhul Sfânt — sunt cu voi, până la sfârșitul veacului”.

Domnul Dumnezeu dorește nespuse de mult să-și adune copiii în casa Sa, a cărei podloabă este sfințenia. Ps. 93, 5. De ce întârzie oare această grandioasă întâlnire? Din cauza noastră — a mea și a ta — iubite frate și soră!

Păcatul cel mare al Bisericii de azi este condamnabila indiferență față de Duhul Sfânt, unica noastră nădejde de sfințire. Să ne pocăim de păcatul acesta și să dăm Duhului Sfânt locul care i se cuvine în viața noastră! Domnul să ne ajute la aceasta!

Pastor M. Ionescu

O VIEAȚĂ DE FOLOS

Vieață! Cuvânt puternic, mult cuprinzător și deschizător de noi orizonturi ale priceperii rostului nostru în lume. El însemnează creștere și dezvoltare, o urcare mai sus și tot mai sus, pas cu pas, spre culmile cele mai înalte ale năzuințelor și idealurilor. Căci tot ce are viață crește și se dezvoltă. Și acolo unde acest ritm al vieții, această lege firească a ei dispăre, este dare înapoi și boală, pentru ca la urmă să vină moartea, fie ea a trupului; a avântului, a înălțării sufletului, a idealului ce-l încălzea până atunci.

Sunt multe și nenumărate exemplele de oameni care au trăit cu ideile și idealurile lor, și rezultatul s'a văzut în înfăptuiri. Fiind vieață în ele, prin viața care li s'a dat, acestea au crescut, s'au dezvoltat, au luat forme tot mai precise, până ce la urmă s'a ajuns la întruchiparea lor în forma cea mai desăvârșită. Nimic nu a putut ține în loc ideile și idealurile acestor oameni.

Iată-i muncind neobosit cu ochii țintă asupra unei mici eprubete sau încordați la un microscop, ori înfruntând ger năprasnic sau căldură năbușitoare. În ținta urmărită de ei era viață, și aceasta aducea putere și făcea să nu simtă orele, zilele și nopțile care se scurgeau și nici gerul sau zădăful. Vedea că ceea ce urmăreau ei creștea, lua ființă, și viața aceasta ce se dezvoltă, întrecea orice.

Aceasta este viața! Un continuu suș pe înălțimile cele frumoase și însoțite ale înfăptuirilor mari. Ea însemnează muncă, strădania continuă, dar tocmai acestea îi dau putere și farmec.

Niciodată nu s'a putut ajunge la lucruri mari și dăinuitoare printr'o adormire sau printr'o mulțumire cu puțin.

Mulți care, printr'o muncă stăruitoare, ar fi putut să fie o binecuvântare pentru lume, au fost ruinați prin trândăvie. Lipsa de ocupație deschide ușa pentru mii de ispite. Și în loc de a contribui la

un progres al omenirii, prin exemplul lor nu numai că țin pe loc, dar fac să moară în sufletul multora orice năzuinți spre mai bine.

Corpul viu al omului este o dovadă și o exemplificare în chipul cel mai desăvârșit al rostului vieții și al felului în care trebuie să fie trăită ea.

El scoate în evidență munca ordonată. Căci care este mașinaria aceea care să întrecă în activitate și în complexitate pe aceea a corpului omenesc?

Din studierea vieții lui, putem trage învățăturile cele mai frumoase și mai folositoare.

Rămâi uimit când lași mintea să se adâncească în cercetarea vieții care pulsează în trupul omenesc. Iată inima, acel motor al întregului organism ce lucrează neobosit zi și noapte, ani de-a rândul, fără șgomot.

Și dacă urmărești această viață din primile începuturi ale ei, vezi zi de zi o creștere, o împlinire, o

desăvârșire ce o atinge atunci când este în plinătatea ei.

Milioane și milioane de celule, grupate în ramuri de activitate deosebite, caută ca această viață a corpului să o aducă la maturitatea ei, la frumusețea cea mai desăvârșită.

Și această strădanie se vede nu numai în dezvoltarea trupului, dar și a minții, care, afară de cazuri de vătămare din vreo pricină oarecare, ajunge la înfăptuirile cele mari ale lumii în diferitele domenii.

Și o lege a firii este și armonia activităților, lucrarea în colaborare, cum și aceea de ajutorare întreolaltă. Căci dacă ochiul vede o primejdie, urechea aude un șopot, piciorul sau mâna intervin. Nu este o independență greșită, unul trăind nepăsător de nevoile celuilalt. Un singur scop se urmărește, și anume ca viața acestui corp să ajungă la desăvârșirea ei în diferite aspecte.

Înțelegând acum ce este viața, putem pricepe mult mai bine ce înseamnă o viață creștină. Fiind viață, înseamnă că trăirea ei să dovedească o creștere, o tot mai mare dezvoltare pe zi ce trece.

Viața de creștin nu este o viață de pipernicire, de lăncezeală, de lenevie, de trândăveală. Ci dimpotrivă este o viață activă, de folos, aducătoare de multe roade bune.

Sârguința la lucru în ocupația creștinului este o tot atât de mare parte din adevărata religie ca și rugăciunea. Biblia nu încurajează nicidecum trândăvia acest cel mai mare blestem, de care suferă multă lume. Orice adevărat creștin este totodată și un lucrător harnic.

„Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea” (Ecl. 9, 10), vrea să spună că viața creștinului trebuie să fie o continuă activitate, fără să aleagă, ci la tot pasul căutând și găsind ceva de făcut.

Creștinul nu trebuie să stea și să neglijeze de a face ceva, din simplul motiv că nu poate împlini vreun lucru mare, ci el trebuie să facă orice îi vine la îndemână, în chip desăvârșit și cu toată râvna.

Așteptând a săvârși numai fapte mari, viața multora se scurge, și lucrarea rămâne nefăcută.

Viața omului este alcătuită din părțile mici puse una lângă alta, din clipe ce înșiruite în mii și zeci de mii, îi formează totalitatea. De

aceea ne apare într-o lumină măreață viața Domnului Hristos, în întregimea ei, fiindcă El căuta să facă din fiecare clipă o comoară pentru veșnicie.

Că într-o zi, o lună, un an sau mai mulți, ori într-o viață întreagă vom dovedi o creștere, o rodnicie, o atingere la unei trepte înalte, aceasta se datorește clipelelor celor mărunte, experiențelor mărunte, care au fost folosite bine, într-o muncă clăditoare.

Creștinul are de atins în viață o țintă, de întruchipat un caracter,

Acum și'n veșnicie

*Laudă, slavă, cinste,
Doresc să Ți-aduc Ție,
Și chiar închinăciunea
Din inimă pornită
Ți-aduc, o! Scump Isuse,
Acum și'n veșnicie!*

*Mărire fără margini
In imn de bucurie,
Și chiar și mulțumirea
Ce'n inimă e-ascunsă
Ți-aduc iubit Isuse,
Și-acum, și'n veșnicie!*

*Tu meriți adorare
Și eu mă'nchin, azi, Ție;
Și toată rugăciunea
De gura mea rostită,
O'ndrept numai spre Tine
Și azi, și'n veșnicie!*

*Mereu vreau să Te laud
Și slavă să-Ți dau Ție
Și cinste și mărire
Precum și ascultare,
Din nou Ți-aduc Isuse
Și-acum și'n veșnicie!*

Șuța-Seacă Gh. I. Burtescu

care cuprinde în sine tot ce este bun, curat și nobil.

Dar acest caracter nu vine la întâmplare. El nu este format din porneli neașteptate ale inimii. El se câștigă prin repetarea unui fel de purtare, care ajunge un obicei și care îndrumază caracterul fie spre bine, fie spre rău. Un caracter drept poate fi format numai prin eforturi stăruitoare și neobosite, prin folosirea spre slava lui Dumnezeu, a oricărui talent și a oricărei îndemânări care ne-au fost încredințate.

Când cei patru tineri ebrei pri-meau o educație la curtea lui

Nebucadnețar ei nu-și închipuiau că binecuvântarea lui Dumnezeu era ceva ce putea să înlocuiască marele efort ce li se cerea. Ei erau silitori la studiu, deoarece înțelegeau că prin harul lui Dumnezeu, soarta lor atârna de propria lor voință și acțiune. Ei trebuia să-și pună la lucru toată iscusința, și prin deplina și neobosita întrebuintare a puterilor lor, ei trebuia să folosească în modul cel mai bun cu putință ocaziile pentru studiu și muncă.

Viața creștinului este viața înfăptuirilor. Nu este o viață trândavă, așteptând în nelucrare ca Dumnezeu să-i dea de-a-gata.

Un cuvânt care înfățișează în modul cel mai lămurit în ce trebuie să constea viața unui creștin, spune: „Roagă-te ca și cum totul ar depinde de Dumnezeu și muncește ca și cum totul ar depinde de tine”.

În Domnul Hristos aceste cuvinte și-au găsit împlinire desăvârșită.

„Croiți cărări drepte cu picioarele voastre” spune apostolul Pavel (Ebr. 12, 13) fiecărui creștin, îndemnându-l la o viațuire în așa fel încât „cel ce schiopătează să nu se abată din cale, ci mai degrabă să fie vindecăt”. Aceasta înseamnă o împreună simțire cu altul, o ajutorare a lui pe calea spre desăvârșire; o viațuire în așa fel încât cei din jur să fie însuflețiți cu gânduri cât mai mărețe.

Și dacă viața creștinului, în ocupațiile lui de toate zilele trebuie să fie aceea a muncii plină de râvnă și sârg, căutând a înfăptui tot ce-i vine la îndemână în chipul cel mai desăvârșit, dovedind pe zi ce trece o creștere, până la desăvârșire, tot la fel de adevărat este că această viață trebuie să se dovedească de asemenea și în cele spirituale.

În acest sens scrie și apostolul Petru când vorbește despre viațuirea creștinului: „De aceea, dați-vă și voi toate silințele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea evlavia; cu evlavie, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni” (2 Petru 1, 5—7), idee care este completată de apostolul Pavel, care amintind despre lucrarea de creștere săvârșită în viața creștinului prin Spiritul Sfânt, arată virtuțile ce înfrumusețază aceas-

tă vieată: „Dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea și înfrânarea poftelor”. Gal. 5, 22. 23.

Nu poate pretinde cineva o viețuire creștină și totuși trăirea ei să nu se dovedească, căci nu poate exista vieată, și deci nici vieată creștină fără să se vadă roadele ei.

Apostolul Pavel, vorbind despre această vieată creștină, o compară cu o epistolă vie, pe care lumea să o poată ceti. Aceasta înseamnă că ea trebuie să se arate în afară.

Acela care este întruparea vie a principiilor neclintite, hotărâte și drepte, va fi o putere vie, și va fi de folos altora prin creștinismul său.

„Eu sunt Calea, Adevărul și Vieața” spunea Domnul Hristos despre Sine ucenicilor Săi, voind să-i facă a înțelege că trăirea cu El, care era Vieața, înseamnă o urcare mereu tot mai sus până la măsura desăvârșirii în El.

Un creștin în al cărui fel de umblare nu se vede o creștere, nu are vieată creștină în El; deoarece nu poate exista vieată acolo unde este o stare pe loc, și cu atât mai puțin unde este o dare înapoi.

Pavel ajunsese la simțământul trăirii cu Hristos, și, studierea

vieții lui, arată în mod vădit realitatea acestui fapt, căci vieața lui desvăluia o mergere continuă spre desăvârșire care este în Hristos.

Hristos trăia în el. Vieața Lui alcătua vieața lui Pavel. Pentru acest apostol, Hristos nu mai era o teorie, ci o realitate.

„Știu în cine am crezut” (2 Tim. 1, 12), zice el plin de hotărâre; căci El „S'a dat pe Sine înstă pentru mine” (Gal. 2, 20), adăugă mai departe.

Pavel avusese ocazia să facă experiența acestei vieți de credință. Și vorbind de viețuirea lui el spune: „Vieața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu” (Gal. 2, 20), ceea ce înseamnă că vieața lui de aci înainte urma să dovedească vieața lui Hristos.

Credința este mâna care se prinde cu tărie de ajutorul infinit; ea este mijlocul prin care inima înnoită este făcută să bată în armonie cu inima lui Hristos.

Vieată creștină! Cât de plăcut se armonizează aceste cuvinte și cât de mult vorbesc ele fiecăruia dintre noi.

Oare cu adevărat umblarea fiecăruia dintre noi dovedește o vieată creștină? Este ea o vieată de muncă, de propășire, de înaintare? Cei din juru-mi pot vedea

cu adevărat că este o vieată trăită cu Hristos, o vieată care să înalțe, să influențeze spre bine, spre năzuinți din cele mai sublime?

Și mai presus de orice, este o lumină clară, strălucitoare pe cărare vieții, reflectând frumusețea caracterului lui Hristos?

Să ne cercetăm cu grijă inima și felul sentimentelor noastre față de Dumnezeu, și să ne punem întrebarea: Am închinat eu clipele prețioase de astăzi spre a căuta să-mi plac mie însumi, preocupându-mă de propriile mele plăceri? Am dus eu religia mea în căminul meu, și am descoperit eu acolo harul lui Hristos prin cuvintele și purtarea mea? Prin ascultarea mea plină de respect am onorat eu pe părinții mei, ca să păzesc astfel porunca a cincea? Am luat eu cu plăcere asupra-mi micile mele datorii din fiecare zi, împlinindu-le cu credincioșie, făcând tot ce pot ca să ușurez poverile altora? Am ținut eu buzele mele dela rău și limba mea dela vorbire deșartă? Am onorat eu pe Hristos, Răscum-părătorul meu, care își dădu vieața Sa prețioasă, ca eu să pot câștiga vieața veșnică?

Fie ca vieața de creștin a fiecăruia dintre noi să dovedească o adevărată viețuire cu Isus zi de zi.

Pastor V. Florescu

INDREPTĂȚIREA PRIN CREDINȚĂ

Unul din subiectele cele mai sublime și totuși cele mai simple, de care se ocupă Sfânta Scriptură în tot cuprinsul ei, este învățătura despre îndreptățirea prin credință. Ea constituie temelia pe care se sprijină toate celelalte învățături creștine, și cu toate acestea așa de puțini dintre noi înțelegem adevărata și deplina însemnătate. „Unul din o sută nu cunoaște acest adevăr biblic, care pentru toată creșterea noastră atât de acum cât și din veșnicie, este atât de necesară”. „Un lucru știu, că comunitățile noastre pier din lipsă de învățatură despre îndreptățirea prin credință în Hristos și alte adevăruri asemănătoare”. Este necesar, ca noi cu toții să ne adâncim din nou în acest important subiect, pentru ca propriul nostru suflet să fie reînviat și să ajungem în stare să ajutăm pe alții la o nouă vieată creștină.

Foarte adesea îndreptățirea se crede a fi numai o umblare cuviincioasă. Totuși aceasta este o lămurire a expresiei cu totul insuficientă. O umblare cuviincioasă ar putea prea bine să fie rodul îndreptățirii; cu toate acestea rădăcina primirii îndreptățirii e mult mai adâncă decât propriile fapte ale omului sau credința sa. Numai dacă vom fi îmbrăcați cu haina dreptății lui Hristos vom putea ieși cu succes din lupta finală.

Indreptățirea prin credință — în învățătura Vechiului Testament.

Imediat după căderea lui Adam și a Evei, Dumnezeu a deschis o cale prin care păcatele lor să poată fi iertate, și prin care și urmau să primească iarăși îndreptățirea. Necesitatea jertfei lui Hristos a fost descoperită primilor noștri părinți, când ei au fost îmbrăcați de Domnul cu pieile animalelor de jertfă. La început, îm-

brăcăminte cu frunze de smochin după bunul plac al omului, — lucrarea lui proprie, a fost găsită ca fără valoare pentru a-l așeza din nou în starea fără de păcat.

Aceeași învățatură a fost prezentată și generației următoare când Cain a adus ca jertfă daruri ale propriei sale lucrări, în timp ce Abel a adus Domnului o jertfă de sânge, căci raportul biblic zice: „Domnul a privit cu plăcere spre Abel și spre jertfa lui”. Jertfa lui Abel a fost o jertfă a credinței. Aceasta dovedea că el a înțeles marele plan al mântuirii. Prin sângele vărsat el privea, în credință, înainte spre crucea lui Hristos.

Toți patriarhii și profeții au primit această mare binecuvântare a îndreptățirii prin credință în moartea Fiului lui Dumnezeu. Pilda lui Abraam este evidentă. Ceea ce l-a îndreptățit a fost credința lui în Dumnezeu. Atâta timp cât copiii

lui Israel își îndrepta privirea, în credință, către șarpele cel înălțat, ei puteau fi salvați, cu toate că erau sortiți morții. Aceeași credință în Răscumpărătorul cel înălțat este și astăzi care ne salvează dela moarte.

Indreptățirea prin credință — în Noul Testament

În Evanghelia Domnul Isus Hristos a prezentat mereu ascultătorilor Săi, marele adevăr al îndreptării prin credință. Un exemplu al acestui punct de credință îl găsim în pilda despre fariseul și vameșul, care au mers la templu să se roage. Fariseul enumără propriile sale fapte de dreptate, crezând să obțină prin ele îndreptățirea. Vameșul, însă, și-a recunoscut păcatele, și în adâncă descurajare, strigă după ajutor: „Doamne, ai milă de mine păcătosul”. Spre deosebire de celălalt, el a plecat acasă îndreptățit, pentru că Domnul îl ascultase.

Epistola apostolului Pavel către Romani ne prezintă raportul dintre credință și fapte în modul cel mai amănunțit și mai clar; el ne arată, că „nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele Legii”, ci că, întocmai ca la Abraam, credința va fi socotită ca o îndreptățire. Rom. 3, 20; 4, 3.

În epistola către Galateni, Pavel prezintă din nou ideia că dacă îndreptățirea vine prin păzirea poruncilor, Hristos a murit în zadar. Gal. 2, 21.

Dar pentru ca să nu tragă de aci unii concluzia, că credința și păzirea poruncilor nu s'ar împăca una cu alta, apostolul ne pune următoarea întrebare: „Deci prin credință desființăm noi Legea?” Și răspunsul îl dă imediat: „Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea”. Rom. 3, 31. Aceasta este tocmai contrariul de la „a desființa”. Așa că dacă credem în Hristos, vom păzi și poruncile Lui. Păzirea poruncilor va fi un rod al credinței noastre. Legea va fi împlinită, când credința este la lucru, prin iubire. Dacă avem această iubire în inimile noastre, se vor vedea în viața noastră următoarele însușiri: „Iubirea, bucuria, pacea, răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este Lege”. Gal. 5, 22, 23. Când aceste roade ale Duhului au luat loc în inima noastră, Legea încetează să ne mai condamne. Atunci nu sun-

tem nici sub Lege, nici deasupra Legii, ci, în Hristos, suntem în Lege. Puterea de care avem nevoie pentru aceasta ne-o dă Domnul Hristos. „Prin ascultarea Lui desăvârșită, El a făcut cu putință oamenilor să asculte de poruncile lui Dumnezeu. Când ne supunem lui Hristos, inima noastră se unește cu inima Lui, voința noastră se afundă în voința Lui, mintea noastră se face una cu mintea Lui, cugetele noastre sunt după voia Lui; atunci noi trăim viața Lui. Aceasta însemnează a fi îmbrăcați cu haina dreptății Lui. Atunci Domnul privește asupra noastră și vede, nu haina de frunze de smochini, ci propriul veșmânt al dreptății Sale, care este desăvârșita ascultare de Legea lui Dumnezeu”.

„Domnul Hristos nu și-a jertfit viața pentru a desființa Legea lui Dumnezeu, nici pentru a coborî unitatea de măsură a dreptății Sale, ci tocmai pentru a păstra dreptatea și pentru a pregăti omului o nouă ocazie de a se dovedi ascultător. Nimeni nu poate păzi poruncile lui Dumnezeu, decât numai prin puterea lui Hristos. El a purtat în trupul Său păcatele întregii lumi și El pune în socoteală dreptatea Sa, fiecărui copil credincios”.

Fie ca, prezentând cerințele obligatorii ale Legii, în același timp să slăvim atât pe Hristos în Lege cât și Legea în Hristos. Căci Legea este oglindirea în afară a caracterului Său.

Indreptățirea este pusă în socoteală

Când păcătosul primește pe Hristos ca Mântuitor al său și în credință își însușește făgăduința iertării, în clipa aceea este îndreptățit de toate păcatele și greșelile sale de până aci. În viața sa se produce de îndată o schimbare minunată. Toate păcatele păcătosului sunt acum șterse, și în locul lor este pusă dreptatea lui Hristos. David în toată întunecimea păcatului său înțelege clar această idee. Pavel scrie: „Tot astfel, și David numește fericit pe omul acela, pe care Dumnezeu, fără fapte, îl socotește neprihănit”. Rom. 4, 6.

Cuvintele „îl socotește” conține minunata și adâncă însemnătate: a pune în socoteală, a înscrie ca bun pe seama cuiva. Are loc o transcriere — o transcriere divină.

Indreptățirea prin credință nu este nici o teorie, nici o aprobare mentală a unei aparente învățături, ci este un eveniment, o schimbare a stării noastre înaintea lui Dumnezeu. Aceasta însemnează îndreptățirea prin credință sau dreptate pusă în socoteală. Credința aceasta a salvat și pe tâlharul de pe cruce. El n'a mai avut timp să dovedească prin fapte că este pregătit pentru Paradis. Privirea pe care el a îndreptat-o, în credință, către Răscumpărătorul, l-a schimbat de îndată dintr'un păcătos condamnat într'un sfânt îndreptățit. Totuși, aceasta nu este decât începutul a ceea ce Domnul Hristos este gata să facă pentru noi. Lucrarea Sa constă din două părți. Prin partea întâia înțelegem aceea ce El a făcut pentru noi; prin a doua aceea ce El vrea să împlinească în noi. Primul pas se face când dreptatea lui Hristos ne este pusă în socoteală; cel de al doilea când dreptatea ne este dată. Prima treaptă însemnează îndreptățire, a doua sfințire. „Prima este titlul îndreptățirii noastre pentru cer, a doua este vrednicia noastră pentru cer”.

Ce bucurie umple inimile noastre când știm, că prin această experiență chiar pe pământul acesta, și încă chiar acum, avem dreptul la cer.

După ce am obținut dreptul pentru cer, trebuie să fim înțelepți pentru a deveni părtași cu cei sfinți în lumină. Acest lucru ne este făcut cu putință prin părtașia dreptății lui Hristos. Sfințenia mereu crescândă constă în a crește zi de zi în harul și cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru.

Mulți sunt dispuși să creadă că sunt îndreptățiti numai prin credință. Totuși după ce au trecut prin această primă experiență, ei cad în felul condamnabil de gândire al Galatenilor, că sfințirea se obține prin propriile lor fapte de dreptate. Spre aceștia care judecă în felul acesta arată apostolul Pavel când scrie: „Sunteți așa de nechibzuiți? După ce ați început prin Duhul, vreți acum să sfârșiți prin firea voastră pământească”? Gal. 3, 3.

Toate religiile false se sprijină pe fapte

Aceasta a fost o scurtă privire asupra învățaturii biblice despre îndreptățirea prin credință. Este interesant să știm că în tot decur-

sul veacurilor, fiecare mișcare religioasă falsă a fost întemeiată, în obținerea mântuirii sufletului, pe propriile străduințe ale oamenilor. Astfel de învățături își are rădăcina în planul și intențiile lui Satana. De același spirit au fost mânați în lucrarea lor și cei care au clădit turnul Babel. Puterea de care au fost mânați acești oameni se dovedește prin următoarele cuvinte care spun atât de mult: „Și au mai zis: „Haidem să ne zidim o cetate și un turn al cărui vârf să atingă cerul...” Gen. 11, 4. Cu alte cuvinte: Hai să întreprindem ceva prin care să ajungem la cer prin propriile noastre puteri.

La toate sistemele falselor religii se recunoaște clar un întreg număr de reguli și prescripții care trebuiesc observate. Pentru mahomedan, de exemplu, este de mai

mare folos un strop de sânge vărsat în numele lui Alah, decât dacă s'ar ruga timp de două luni.

Ceea ce a ținut lumea în timpul Evului întunecat în înșelăciune și teamă a fost o falsă măsură a dreptății. Când Luther și-a povestit experiența pe care o făcuse înainte de a fi luminat, el dădea următoarea lămurire: „Dacă un călugăr prin ființa lui de călugăr ar putea ajunge vreodată la cer, atunci acel călugăr aș fi eu”. Dar de toate aceste îndatoriri apăsătoare el a fost eliberat, când a auzit glasul care-i vorbea: „Dreptul va trăi prin credință”. Noi avem datoria să susținem învățătura atotmântuitoare despre îndreptărea prin credință. „Aceasta este solia poruncită de Dumnezeu ca să fie dusă lumii. Intreita solie îngerească trebuie să fie

vestită cu gals puternic sub revărsarea plinătății Duhului Său”.

Năzuința noastră cea mai înaltă ar trebui să fie acum aceea ca să nu ne mulțumim a cuprinde numai cu spiritul acest atât de important adevăr al îndreptării prin credință, ca să-i îngăduim să ducă la desăvârșire lucrarea lui în inimile noastre. Aceasta ne va trezi din încropeala mulțumirii noastre de sine, care este un semn de recunoaștere al Bisericii Laodiceea, și ne va umple cu zel înfocat de înaintare și de încheiere a lucrării lui Dumnezeu. Atunci vom vedea pe Domnul față'n față, pe care astăzi li putem vedea numai prin ochii credinței noastre, „ca printr'o oglindă”. Atunci harul va trece în mărire și credința va deveni o realitate fericită.

Credincioșie în cele ale Domnului

„Pentru aceasta v'am trimis pe Timotei care este copilul meu prea iubit și credincios în Domnul. El vă va aduce aminte de felul meu de purtare în Hristos și de felul cum învăț eu pe oameni pretutindeni în toate Bisericile”. 1 Cor. 4, 17.

Apostolul Pavel în scrisoarea trimeasă Corintenilor, scoate la iveală o însușire de mare valoare în caracterul lui Timotei, ucenicul său. El era credincios în Domnul. Credinșia lui Timotei în cele ale Domnului, l-a făcut pe apostol să scrie chiar, că e prea iubit. Era un rod al felului de purtare în Hristos al lui Pavel, și al felului cum el învăța pe oameni pretutindeni în toate Bisericile.

Credinșia este o virtute. Noi spunem credincios, unei persoane care rămâne statornic în principii. Alipirea de principii, el o dovedește în fiecare clipă, dând ascultare chiar până în cele mai mici amănunte. Sinceritatea vorbelor și faptelor sale, se arată prin credinșie. Insuși Domnul Hristos în viața Sa pe pământ, ne-a învățat să dăm o mare atenție acestei virtuți. El dădea atenție deosebită chiar celor mai simple și mai mici lucruri din viață și din natură. Credinșia Sa față de Dumnezeu și față de cei care veneau la El, l-a caracterizat întreaga viață. A fi credincios, înseamnă a onora pe Dumnezeu. La întrebarea pusă de cărturar, „care este cea dintâi din-

tre toate poruncile”, Isus i-a răspuns: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău, și cu toată puterea ta, iar pe aproapele ca pe tine însuși”. Marcu 12, 30, 31.

În răspunsul dat, Isus Hristos arată că rolul credinșiei e strâns legat de cele zece porunci și cuprinde toate datoriile morale sau materiale pe care le avem față de Dumnezeu și semenul nostru. Ea este un talant încredințat de Dumnezeu fiecărui om. Buna cultivare, folosire și practicare a ei, trebuie să se dovedească în orice fel de lucrare a omului. Ea trebuie practică în viața individuală, în viața de familie, în toate instituțiile Bisericii și în mijlocul societății unde trăim. Isus Hristos să fie modelul nostru de credinșie desăvârșită.

Ca să putem fi credinșii în toate, față de Dumnezeu și aproapele nostru, deinde de măsura primirii Duhului Sfânt. Tocmai lipsa Lui face dovada lipsei noastre de credinșie, în cele ce sunt ale lui Dumnezeu. Fără prezența Spiritului Sfânt în inimă, suntem lipsiți de credinșie și sinceritate. Fără ajutorul Lui, inima este indiferentă, nepăsătoare și încropită în lucrările spirituale, dând omului numai o falsă înfățișare a credinșiei. A zice și a nu face, nu este credinșie. A zice și a face cu gânduri ascunse, vi-

clene și egoiste, la fel nu înseamnă credinșie. Ne amintim de cuvintele rostite de Isus Hristos, ca reproș la adresa celor care aveau însărcinarea să se ocupe de viața spirituală a Comunității din timpul Său. Era multă lipsă de credinșie. Cuvintele lui Hristos, scoate la iveală o stare de completă fățarnicie. „Voi curățiți partea de afară a paharului și a blidului, dar înlăuntru sunt pline de răpire și de necumpătate... Sunteți ca mormintele văruiate, care pe dinafară sunt frumoase, iar pe dinlăuntru sunt pline de oasele morților și de orice fel de necurăție. Tot așa și voi, pe dinafară vă arătați neprihăniți oamenilor, dar pe dinlăuntru sunteți plini de fățarnicie și de fărădelege”. Matei 23, 25, 27, 28.

Domnul Hristos a mustrat necredinșia și lipsa de sinceritate a oamenilor din timpul Său. Pentru noi, de asemenea mustrarea Lui e binevenită. Câte inimi nu sunt în aceeași situație! Dacă ne-am examina fiecare în lumina cuvintelor de mustrare rostite de Isus, ne-ar fi un bun barometru pentru arătarea stării de climă al credinșiei, din inimile noastre.

Exemple de bărbați credinșii

Prin ascultare sinceră de Dumnezeu, sufletul se întărește și se îmbărbătează. Abraam fusese crescut în mijlocul superstițiilor și idolatriei din timpul său. Chiar fa-

milia tatălui său, prin care se păstrase cunoștința de Dumnezeu, cedase influențelor amăgitoare care o înconjură. El vedea primejdia ispitelor, însă s'a ținut statornic de închinare către Dumnezeu adevărat. De aceea și Dumnezeu îi făcu o chemare deosebită. Ii făcu cunoscut voința Sa, și-i dădu o cunoștință lămurită despre poruncile Legii Sale și despre mântuirea care avea să vină prin Hristos. Ca Dumnezeu să-l poată întrebuința în lucrarea Sa, ca păzitor credincios al rostirilor Sfinte, Abraam trebui să fie despărțit de legăturile vieții sale familiare. Nu era mică încercarea la care fu supus Abraam; nu era o mică jertfă ce se cerea dela dânsul. El fiind în strânsă legătură cu cerul, nu ezită să fie credincios chemării făcute din partea lui Dumnezeu. Ieși din casa părinților săi cu toată familia, cât și cu toate bunurile pe care le avea. El știa că nicio abatere dela credințioșie strictă, nu poate fi aprobată de Dumnezeu.

Studiind viața lui Abraam, găsim că el era onorat de locuitorii de pământ. Viața și caracterul său exercitau o influență puternică în favoarea credinței adevărate. Credințioșia sa față de Dumnezeu, era neștirămutată, în timp ce amabilitatea și bunăvoința sa inspira încredere și prietenie. Era bogat în credințioșie, mărinimos și umilit în simplitatea vieții, dar și neștirămutat în ascultare de Dumnezeu. Exemplul propriei sale vieți, influența tăcută a vieții zilnice, credințioșia, bunăvoința, politețea desinteresată și evlavie se dădeau pe față în familia sa. Aceste însușiri ale caracterului său s'au dovedit și mai puternice, când fu pus la greaua încercare de a dovedi credințioșia prin aducerea ca jertfă a fiului său Isac. El nu s'a dat înapoi dela ascultare. În inima sa se auzeau cuvintele lui Dumnezeu. Ascultarea face mai mult decât jertfele. Să iubești pe Domnul Dumnezeu tău din toată inima ta, cu toată cugetul tău, cu toată puterea ta și din tot sufletul tău. Încercarea aceasta a lui Abraam, a fost cu mult mai grea decât a lui Adam. Credințioșia curată se dă pe față prin ascultare.

Faptele mari de credințioșie ale lui Abraam, față de Dumnezeu, stau ca un turn de lumină care luminează cărarea copiilor lui Dumnezeu în toate generațiile, până în timpul nostru. El nu ținea

religiunea sa ascunsă. Noi la fel, atâta timp cât Hristos locuiește în inimă, este imposibil să ascundem lumina prezenței Sale, sau ca aceasta să se stingă. Fiii lui Dumnezeu sunt reprezentanții Săi și El voește să fie luminători în întunecul moral. Egoismul și păcatul care înconjoară așa de lesne sufletul, vor dispărea în fața lui Hristos. Nu trebuie să trăim pentru noi înșine, ci pentru alții. Dacă ne uităm pe noi înșine și nutrim un spirit de credințioșie, amabil și gata de a veni în ajutorul predicării Evangheliei, viața ne va fi plină de binecuvântări. Faptele noastre de credințioșie zilnică și sinceritatea, îndeplinite cu o inimă veselă și voioasă, sunt privite de Dumnezeu cu multă iubire. Spiritul de credințioșie și evlavie al creștinului, formează măsura de călăuzire, după care oamenii apreciază Evanghelia.

Un alt bărbat care a dovedit o mare credințioșie față de Dumnezeu, este Moise. Insuși Dumnezeu confirmă lucrul acesta când spune: „Nu tot așa este însă cu servul Meu Moise. El este credincios în toată casa Mea”. Num. 12, 7. De când Moise primise să asculte de chemarea pe care i-o făcuse Dumnezeu, în toate împrejurările vieții a dovedit cea mai mare credințioșie în împlinirea datoriilor sale față de Dumnezeu și de poporul pe care-l conducea. La primirea celor zece porunci pe Sinai, la alcătuirea cortului întâlnirii și a serviciilor din sanctuar, s'a dovedit credincios până în cele mai mici lucrări. De asemenea, a transmis cu credințioșie poporului, cuvintele pe care le primise dela Dumnezeu, și a stăruit tot cu aceeași hotărâre ca ele să fie împlinite cu credințioșie.

Către sfârșitul zilelor sale, când Moise avea 120 de ani, el a repetat din nou toate poruncile și rânduielile, stăruind ca să fie mai departe împlinite cu credințioșie, față de Dumnezeu. „Astăzi stați înaintea Domnului, Dumnezeului vostru, voi toți... Copiii voștri, nevestele voastre... păziți dar cuvintele legământului acestuia, și să le împliniți ca să izbutiți în tot ce veți face”. Deut. 29, 10. 11. 9.

Moise a crezut în Hristos. Dumnezeu îi descoperise toate cu privire la venirea Lui pe pământ. „Le voi ridica din mijlocul fraților lor un proroc ca tine, voi pune cuvintele Mele în gura Lui, și El

le va spune tot ce-i voi porunci Eu”. Deut. 18, 18. Sinceritatea și credințioșia lui Moise în cele ale lui Dumnezeu, i-a dat ocazia fericită să fie cu Isus Hristos pe muntele schimbării la față. Matei 17, 3.

Daniel a dat, de asemenea, dovadă de multă credințioșie față de Dumnezeu. Chiar din primile zile ale încercării sale împreună cu cei trei prieteni ai săi, s'a dovedit a fi un bărbat plin de sinceritate și credințioșie față de principiile pe care le învățase. El era statornic. N'a făcut niciun compromis cu păcatul. El nu șovăia între principiu și înclinație. În toată consacrarea vieții sale, temerea de Dumnezeu era mereu înaintea ochilor. El știa că depărtarea de principii slăbește simțul dreptății, iar împlinirea poftelor ar fi atras jertfirea tăriei corpului, a limpezimii intelectuale și a pătrunderii spirituale. Un pas greșit conduce la alți pași, se pierde legătura cu cerul, iar omul este în primejdie de a cădea în curentul ispitelor. Daniel se ținea de Dumnezeu cu o credințioșie neclintită, de aceea spiritul lui Dumnezeu a venit asupra lui. Viața lui este o pildă de credințioșie hotărâtă și neclintită în serviciul lui Dumnezeu. El era hotărât, ca prin ascultare credințioasă de tot ce aparține lui Dumnezeu cât și în îndatoririle zilnice în slujba Sa, să onoreze pe Dumnezeu și să facă bine aproapelui său.

Credințioșia noastră

Domnul Hristos are o biserică pe pământ pentru care S'a jertfit și căreia i-a încredințat predicarea Evangheliei. De străduința depusă cu credințioșie din partea membrilor ei, Evanghelia poate fi împărtășită și altora. Pentru a putea fi credințioși în toate privințele față de Dumnezeu, avem nevoie să cerem stăruitor dela El Duhul Sfânt. Duhul cercetează inimile și arată părțile slabe ale caracterului, în care ne-am dovedit fără credințioșie față de Dumnezeu. Omul este ispitit să prezinte multe scuze însă noi nu putem purta în inimă niciun idol sau păcat care să nu fie cunoscut de Duhul lui Dumnezeu. Lucrarea la care suntem chemați, ca creștini, constă în conlucrarea strânsă cu Hristos, pentru mântuirea sufletelor. Dacă neglijăm a săvârși această lucrare, ne arătăm necredințioși față de Hristos. Să urmărim exemplul lui Isus atribuind, din credin-

ță, o atențiune conștiințioasă, chiar datorită celor mai mici. În aceasta stă secretul succesului oricărei activități și influențe creștine. Tinta urmărită de Dumnezeu în toate bunele Sale rândueli, este de a da copiilor Săi ocazie să-și desvolte caracterul.

Pilda cu via, spusă de Domnul Hristos, are o mare însemnătate pentru noi. Domnul așteaptă dela ea roade în măsură corespunzătoare. Prin Biserica Sa Hristos, vrea să-și arate caracterul și principiile împărăției Sale. Aceste principii trebuie să se dea pe față în fiecare creștin, în fiecare familie, în Biserică și în fiecare instituție întemeiată pentru lucrarea lui Dumnezeu.

Biserica are un mare preț în fața lui Dumnezeu. El o prețuește nu pentru principiile ei din afară, ci pentru sinceritatea evlaviei prin care se deosebește de lume. El o apreciază după creșterea membrilor în cunoașterea lui Hristos și după progresul lor în experiențele spirituale.

Comunitatea poate să fie cea mai săracă de pe pământ, poate să fie lipsită de atracție în cele din afară; dar, dacă membrii ei au

principiile din caracterul lui Hristos, ei vor avea în suflet bucuria Lui. Această bucurie se poate dovedi prin prețuirea marelui plan al mântuirii. Ne dăm seama atunci de înaltele privilegii, ca fii ai lui Dumnezeu, și vom umbla înaintea Lui în ascultare, cu mulțumire recunoscătoare, cu sinceritate și cu deplină credințioșie. Noi trebuie să lăudăm pe Dumnezeu printr'un serviciu real, făcând tot ce ne stă în putință pentru glorificarea numelui Său. El ne dă darurile Sale ca și noi să putem da altora... În rânduelile divine, darurile și jertfele făceau o parte însemnată de închinare către Dumnezeu. Acestea erau mijloacele necesare pentru a susține predicarea Evangheliei și a instituțiilor Bisericii. El cere de la noi daruri de bună voie și daruri de mulțumire. Ca economi credințioși noi trebuie să folosim mijloacele pentru onoarea lui Dumnezeu. În folosirea fiecărui bun încredințat nouă, arătăm dacă suntem credințioși față de Dumnezeu și față de aproapele. Ingrămădirea egoistă de averi nu este folositoare.

Domnul Hristos nu încuviințează o folosire risipitoare sau negli-

jentă a mijloacelor. Invățătura dată de El cu privire la credințioșie spune: „Strângeți fărâmiturile, care au rămas, ca să nu se piardă nimic”. Aceasta este obligatoriu pentru toți urmașii Săi. Pentru fiecare în parte, pentru familie și pentru instituțiile Bisericii. Folosirea conștiințioasă și credințioasă a mijloacelor, se va socoti din partea fiecărui membru sau slujbaş al Bisericii — indiferent de locul pe care-l ocupă — ca o sfântă datorie. Să nu cheltuim nimic pentru lux sau pentru satisfacerea poftelor egoiste. Mai bine să rugăm pe bunul Dumnezeu să ne dea spiritul de credințioșie în tot ce este al Domnului. Anul nou care vine, să ne găsească pe fiecare cu o inimă sfințită și plină de spiritul credințioșiei, care este un rod al convertirii noastre. Apostolul Pavel spune: „Și să nu dați uitării binefacerea și dărnicia; căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea îi plac”. O inimă voioasă și plină de spiritul dărnicii, va primi ca răsplătire dela Dumnezeu, bogate binecuvântări. Domnul spune: „Cine mă onorează, pe acela îl voi onora”.

Pastor Gh. Stănică

STUDII BIBLICE

Predica de pe munte

Matei 5, 44.

Oamenii s'au mirat de cuvintele lui Isus, căci nu acesta era felul în care îi învățase mai marii lor să fie fericiți. Dar când oamenii priviră fața cea plină de bunătatea Lui, înțeleseră că erau adevărate cuvintele Lui. A fi asemenea lui Isus înseamnă a fi cu adevărat fericit.

Dar mai erau și alte lucruri pe care trebuia să le învețe oamenii și care urma să-i ajute a fi asemenea Lui Isus. Acestea erau rânduelile lui Dumnezeu pe care El le dăduse copiilor lui Izrael pe Muntele Sinai cu sute de ani înainte. Isus nu venise să le dea rândueli noi. Nicio literă și nici chiar o părticică mică de tot din Legea lui Dumnezeu nu trebuia să se schimbe vreodată.

Soarele ce strălucește pe cer zi după zi ascultă Legea lui Dumnezeu. Pământul cel mare care stă sub picioarele noastre, ascultă și el de Legea lui Dumnezeu. Atâta timp cât vor dăinui acestea, va rămâne neschimbată Legea lui Dumnezeu. Soarele și pământul ne amintesc zi de zi că Dumnezeu nu se schimbă niciodată.

Legea lui Dumnezeu se numește Cele Zece Porunci sau Decalogul. Dumnezeu învață pe oameni că oricine ascultă de acestea va fi numit mare în împărăția cerurilor.

Una din cele zece porunci este „Să nu ucizi”. Nimeni din cei care ascultau nu doreau să omoare pe

cineva, însă Isus le spuse ceva nou cu privire la această Lege. El le spuse că oricine se mânie față de fratele său, de asemenea călca Legea lui Dumnezeu.

Isus spuse că cei care vin la biserică și-și aduc darurile lor lui Dumnezeu trebuie să se gândească la frații lor. Dacă știu că cineva are vreo supărare față de ei, trebuie să se ducă și să îndrepte lucrurile. După aceea se pot întoarce cu inima veselă, și Dumnezeu va primi darurile lor. Prin „frați” Isus înțelese familia noastră, prietenii și vecinii noștri.

Când oamenii se poartă rău față de noi, trebuie să ne aducem aminte că alți oameni au urât și au prigonitorit și pe Isus. Isus spuse că noi ar trebui să căutăm a fi împăciuitori și să evităm orice ar duce la ceartă chiar dacă aceasta ar fi în paguba noastră întrucâtva. Câte certuri nu ar fi stinse dacă fiecare ar căuta să urmeze această regulă.

După aceea Isus aminti regula cea mai grea.

„Iubiți pe vrășmașii voștri”, zise El. „Binecuvântați pe cei ce vă blasfemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc”.

Lucrul acesta l-a făcut Isus. El a iubit pe cei care căutase să-I facă rău. El s'a rugat pentru cei care L-au răstignit. El nu cerea urmașilor Lui să facă ceva ce El nu făcuse.

Când ne rugăm pentru vrășmașii noștri, atunci începem să observăm părțile bune din ei, începem să-i iubim și peste scurt timp ei nu vor mai fi vrășmașii noștri.

Și Dumnezeu Se ține de această regulă a Sa. Isus spuse: „El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei dreپți și peste cei nedreپți”. Oamenii pot să-și bată joc de noi fiindcă ne închinăm lui Dumnezeu. Ei pot să ne dea diferite nume fiindcă mergem Sâmbăta la biserică, și ascultăm de Legea lui Dumnezeu, însă lucrul acesta nu ar trebui să ne întristeze. Noi putem zâmbi și să fim bucuroși, fiindcă suntem copii ai Domnului cerului.

„Voi fiți dar desăvârșiți, după cum Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit”, zise Isus.

Isus știe că chiar și un copilăș poate fi desăvârșit în umblarea sa. Copilul va face greșeli și deseori va face lucruri care nu sunt bune și drepte, însă Dumnezeu aude rugăciunile pe care el le înalță Lui pentru a fi iertat, și El e gata să ierte.

Noi putem ajunge desăvârșiți numai prin iubirea lui Dumnezeu, Cel care aude și răspunde la rugăciunile noastre. Ori de câte ori ne dăm seama că nu am ascultat de Dumnezeu, să venim la El să-I cerem iertare. El ne va ierta și ne va ajuta să nu mai păcătuim. (Matei 5, 17—26; 33—48).

Isus învață cum să ne rugăm

Matei 6, 9—13.

Un fariseu mândru se îndrepta spre templu mergând încet. După el venea servitorul său, care ducea banii ce acea să fie aduși ca dar. Când ochii celor din jur au fost atrași asupra lui, fariseul aruncă banii în cutia de daruri, lăsând ca ei să zăngănească în cădere, unul câte unul. După aceea se opri în curtea de afară a templului și, ridicându-și ochii spre cer, începu să se roage.

Fariseul era mândru și încrezut. El mulțumea că nu era ca oamenii de rând din preajma lui. El înălță o rugăciune lungă și folosi multe cuvinte pompoase.

Isus și ucenicii Săi văzură pe fariseu. Ei văzură și darul bogat adus de el la templu și auziră și rugăciunea lui, însă lui Isus nu i-a plăcut.

Când Isus învățase pe oameni și pe ucenicii Săi pe coasta muntelui lângă lac, El îi învățase despre fariseul cel mândru. El dorea să arate oamenilor că nu acesta era chipul de a sluji lui Dumnezeu.

„Luați aminte să nu faceți milostenii înaintea oamenilor, spre a fi văzuți de ei“, spuse El. „Milostenia ta să fie făcută în ascuns; și Tatăl tău care vede în ascuns, îți va răsplăti“.

Când Isus vorbi oamenilor despre rugăciune, ucenicii ziseră: „Doamne învață-ne să ne rugăm“.

„Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se numele Tău“, Se rugă Isus când învață pe oameni cum să

vorbească lui Dumnezeu. După aceea repetă rar rugăciunea scurtă pe care noi o cunoaștem ca rugăciunea Domnului.

Când Isus termină rugăciunea, ucenicii și ceilalți oameni tăceau. Ei se gândeau la înțelesul acestor cuvinte minunate. Ei știau că Isus nu vrea să spună că ei trebuie să folosească mereu aceste cuvinte. Voia doar să le arate ce fel de rugăciuni să înalțe ei, ca ei să vină la Dumnezeu și să-I vorbească Lui, privindu-L ca Tatăl lor.

Rugăciunea aceasta ne învață și pe fiecare dintre noi că Dumnezeu este Tatăl nostru.

„Tatăl nostru“! Dacă Dumnezeu este Tatăl nostru, noi suntem frații și surorile lui Isus. Noi suntem copiii lui Dumnezeu. Suntem frații și surorile tuturor celor ce urmează pe Dumnezeu și al tuturor acelor care în sinceritate repetă în inima lor această rugăciune.

Când numim pe Dumnezeu „Tatăl nostru“, noi Il numim ca propriul nostru Tată. De asemenea vom fi gata să-L ascultăm.

„Sfințească-se numele Tău“. Cum putem sfinți numele lui Dumnezeu? Noi îl sfințim în noi dacă trăim o viață așa după cum dorește El să vadă la noi. Dacă primim pe Dumnezeu ca Tatăl nostru primim și numele Lui. Atunci când facem ceva rău noi nu sfințim numele Său.

„Facă-se voia Ta“. Câteodată este greu să spunem aceasta. Rugăm pe Dumnezeu pentru ceva la care ținem foarte mult, însă dorim ca El să răspundă așa cum vrem noi.

Dacă suntem copiii lui Dumnezeu atunci avem dreptul să cerem ce ne trebuie. El ne iubește și dorește să ne dea orice este spre binele nostru.

„Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi“, ne rugăm noi. Dumnezeu va răspunde la această rugăciune, dându-ne sănătate și putere ca să putem munci. El ne-a făgăduit că pâinea și apa nu ne va lipsi. Isus nu vrea să înțelegem numai hrana pe care o mâncăm la masă. El se gândește și la hrana pentru inimile noastre. El spune: „Eu sunt Pâinea vie, care s'a pogorât din cer“.

„Nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău“. Aceasta este o parte importantă din rugăciunea Domnului. Asta nu înseamnă că Dumnezeu ne va conduce totdeauna pe o cale ușoară, ci că El ne va conduce pe calea care este spre binele nostru.

„Ne iartă nouă greșelile noastre“. Când înălțăm rugăciunea Domnului noi cerem lui Dumnezeu să ne ierte în același chip după cum iertăm noi altora. Dacă noi nu vrem să iertăm pe cineva care s'a purtat rău cu noi, atunci nu putem cere Tatălui nostru ceresc să ne ierte.

Dacă iertăm altora care au greșit față de noi, Dumnezeu ne va ierta și El pe noi când venim la El în rugăciune și cerem iertarea Sa.

Dumnezeu ascultă totdeauna rugăciunile noastre pornite din inimă. „Cereți, și vi se va da“, zice El.

CUM PUTEM ADUCE ROADE BUNE

Matei 7, 12.

Apoi Isus dădu ascultărilor Săi și o regulă care avea să-i ajute a fi buni față de toți oamenii.

„Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel“, zise El.

Prin aceasta Isus nu făcea decât să repete porunca dată de El însuși: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși“.

Fără îndoială fiecare va fi bun față de oricine dacă în adevăr iubește pe altul așa cum se iubește pe sine, căci nimeni nu va dori să-și facă sieși vreun rău.

Această frumoasă regulă dată de Isus este numită „regula de aur“ din pricină că este curată. Cine trăiește potrivit regulii de aur este ca aurul curat.

Regula de aur este Legea cerului, și toți care doresc să fie în ceruri trebuie să învețe mai întâi să trăiască aici pe pământ potrivit acestei Legi. Regula aceasta ne face a fi buni, prietenoși și iubitori. Ea ne face plini de bunătațe față de semenii noștri.

Isus mai aminti regula de aur și în alt fel. El zise: „Cu ce măsură măsurați cu aceea vi se va măsura“. Aceasta este în totul adevărat. Dacă zâmbiți plăcut cuiva, aproape totdeauna veți primi înapoi un zâm-

bet. Cuvintele bune de obicei vor aduce înapoi cuvinte bune. Și chiar dacă nu se întâmplă așa, zâmbetul și cuvântul bun va face mai fericit pe cel care le-a dat pe față.

Isus privi la pomii care creșteau în apropierea lacului. Erau pe acolo pomișori cu spini dar erau și smochini încărcăți cu frumoase smochine mari ce atârnav pe ramurile lor.

„Culeg oamenii struguri din spini sau smochine din măracini“? întrebă Isus.

Oamenii priviră la pomi. Fără îndoială ei aveau să caute smochine printre frunzele mari și verzi ale smochinului iar nici de cum la scafții care creșteau pe marginea drumului. Ciorchinii cei frumoși de struguri atârnav pe coardele de viță pe care le sădise și de care se îngrijea vierul, iar nicidecum de pomișorii plini cu spini de pe marginea lacului.

Isus spuse oamenilor că ei erau asemenea pomilor. Bunătatea și iubirea sunt roadele aduse de ei.

Așa după cum puteau ei să cunoască pomii după roadele pe care le aduceau, tot astfel putem cunoaște și pe urmașii lui Isus după roadele aduse de aceștia.

Isus spuse că vor veni mulți cu pretenția că sunt urmașii Lui, și

deci copii ai Săi, dar dacă roadele aduse de ei nu vor fi roadele iubirii, El le va zice: „Nicidecum nu v'am cunoscut; depărtați-vă dela Mine“.

Isus învățase pe oameni aproape toată ziua. Le spuse o mulțime de lucruri folositoare lor. Dacă ei aveau să-și amintească toate cuvintele Sale și aveau să caute să le împlinescă, atunci aveau să fie urmașii Lui credincioși. Pe un deal stâncos din apropiere se vedea o veche casă zidită din piatră. Ea rămase acolo pe deal de sute de ani, dar încă și acum era în stare bună și în ea locuiau oameni. Un om înțelept zidise această casă bună și tare.

Jos lângă lac era o casă nouă. Ea fusese clădită pe frumosul țârm nisipos al lacului. Isus spusese oamenilor că cei care ascultă și împlinesc cuvintele Lui sunt asemenea casei clădită pe dealul stâncos: „A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au bătut în casa aceea, dar ea nu s'a prăbușit, pentru că avea temelie zidită pe stâncă“.

Cei care ascultă cuvintele lui Isus însă nu le împlinesc sunt asemenea casei clădită pe nisip: „A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au isbit în casa

aceea: Ea s'a prăbușii, și prăbușirea i-a fost mare".

Oamenii privesc la cele două case. Casa de pe dealul stâncos ceruse mai multă osteneală pentru a fi clădită, și pescarii aveau să suie din greu dealul acela stâncos pentru a ajunge acasă, însă aveau o locu-

ință sigură. Casa de pe nisip era frumoasă și aproape, însă când a-vea să vină apele cele mari de iarnă, nisipul de sub casă putea foarte ușor să fie spălat. Acolo nu era un loc sigur de locuit.

Toți oamenii auziră cuvintele lui Isus, însă simpla auzire nu era dea-

juns. Ei trebuia să meargă acasă ținând în minte cuvintele Lui și apoi să caute a trăi vieața pe care Isus dorea ca ei să o ducă pe pământ. Atunci vieața lor avea să fie asemenea casei clădită pe stâncă.

(Matei 7, 12—29).

O istorioară despre seminte

Ps. 119, 11.

Într-o zi Isus și ucenicii Săi mergeau pe marginea lacului Galileia. O mare mulțime de oameni se strânsese la apă spre a vedea pe Isus sperând că El va veni.

Cu toții erau atât de doritori să fie cât mai aproape de Isus încât oamenii îl împulzeau. Isus păși într-o corabie care se găsea acolo, iar ucenicii Săi o împinseră puțin mai departe de țărm. Stând Isus în corabie, toți puteau să-L vadă și să audă cuvintele Lui.

„Iată, semănătorul a ieșit să semene“. Glasul cel dulce al lui Isus răsună clar și puternic. Unele din seminte căzură pe pământ bun care fusese arat și pregătit de acel om, însă alte boabe căzură alături de ogor, în loc pietros și cu buruieni și spini. Alte seminte căzură pe cărarea bătătorită și păsările sburătoare se coborâră și ciuguliră grăunțele.

„O parte din sămânță a căzut lângă drum“, spuse Isus, continuându-și istorisirea, „și au venit păsările și au mâncat-o. O altă parte a căzut pe locuri stâncoase, unde n'avea pământ mult; a răsărit îndată... dar s'a uscat“.

Isus vorbi despre semintele căzute între spini și scaeți și care erau înăbușite de aceștia. La urmă El vorbi despre sămânța căzută în

pământ bun, pregătit de semănător. Sămânța aceasta răsări și creșcu până ce ajunse să aibă un spic încărcat de grăunțe. Unele din aceste seminte aduseră o sută de grăunțe acolo unde nu fusese decât una.

După ce termină de vorbit, Isus ajută pe oamenii care venise la El și spuse multora cuvinte de încurajare. În cele din urmă rămasera numai ucenicii și încă alți câțiva. Aceștia toți se strânseseră în jurul Învățătorului.

Unul dintre ucenici spuse: „Care este înțelesul acestei istorisiri despre seminte?“

Isus îi lămurii că oamenii care fusese la marginea lacului nu știau despre împărăția lui Dumnezeu, așa că El trebuia să le vorbească despre Dumnezeu și despre Cuvântul Său într-o formă de istorioară numită parabolă sau pildă.

„Ferice de ochii voștri că văd; și de urechile voastre că aud!“ zise Isus.

După aceea Isus lămurii înțelesul pildei. El însuși este semănătorul, iar sămânța este asemănată cuvântului lui Dumnezeu. Sămânța cade în inimi împietrite și necredincioase. Sămânța adevărului nu crește în aceste inimi, ci egoismul, lucrurile necugetate cum și gân-

durile rele, asemenea păsărilor, răpesc sămânța.

Oamenii cu inimile asemenea pământului pietros primesc cuvântul lui Dumnezeu cu bucurie. Însă ei nu au rădăcini de iubire pentru Dumnezeu și atunci când vin turburări și ispite, cuvântul lui Dumnezeu este uitat și moare în inimile lor.

Cei care sunt asemenea locurilor cu scaeți sunt aceia care cred pentru o vreme cuvântul lui Dumnezeu, dar tot ce este bun în curând e nimic în inimă de purtările rele și neascultare. Urâții spini ai păcatului în curând înăbușesc iubirea lui Dumnezeu. Dacă aceștia ar fi fost smulși de îndată ce ar fi început să crească, atunci cuvântul lui Dumnezeu s'ar fi dezvoltat în chip minunat.

Când cuvântul lui Dumnezeu cade în pământ bun el crește până ce ajunge puternic și aduce roade bogate. Cât de fericit este semănătorul să privească acest lan plăcut de grâne! Cât de fericit va fi el la vremea secerișului!

Aceia care își pregătesc inimile prin smulgerea scaeților de răutate și neascultare, îndepărtând pietrele împiedicării și rădăcinii semintelor cuvântului lui Dumnezeu cu iubire și ascultare, vor ajunge la un seceriș bogat de bucurie și fericire.

(Matei 13, 1—30, 36—43).

LEGATURA NOASTRĂ CU DUMNEZEU

Ps. 103, 13.

1. Cum ne prezintă Domnul Isus pe Dumnezeu? Mat. 6, 9; compară cu Efes. 4, 6; Iacob 1, 17.

Spre a întări încrederea noastră în Dumnezeu, Hristos ne învață, să ne adresăm Lui cu un nume nou, un nume cuprinzând în sine legăturile cele mai scumpe ale unei inimi omenești. El ne oferă privilegiul de a numi „Tatăl nostru“ pe nemărginitul Dumnezeu. Acest nume, dat Lui, este un semn al iubirii și încrederii noastre în El, cum și o garanție a simțămintelor și a legăturilor Lui față de noi. Rostit atunci, când cerem îndurarea sau binecuvântarea Lui, numele de Tată sună ca o muzică în urechile Sale. Domnul dorește să ne familiarizăm cu acest nume de „Tatăl nostru“.

2. În felul acesta, în ce legătură ajungem față de Dumnezeu, de Isus, și noi unii față de alții? 2 Cor. 6, 17. 18.

3. Despre ce părtășie minunată vorbește Ioan? 1 Ioan 1, 3.

4. În ce chip ne arată Psalmistul grija Domnului față de noi? Ps. 23, 1.

5. Ce însemnată hotărâre luă Rut, moabita? Rut 1, 16.

6. Prin ce cuvinte exprimă Domnul Isus Hristos legătura Sa cu Tatăl ceresc? Ioan 20, 17.

7. Deci la cine putem veni oricând? Efes. 2, 18.

8. Ce descoperire primă Moise despre Dumnezeu? Exod 34, 5—7.

9. Cum ne vorbește Isaia despre Dumnezeu? Drept urmare, care au fost gândurile sale despre sine? Isa. 6, 1—5.

10. Ce descriere minunată face și Ezechiel? Ezech. 1, 4—7. 24. 26. 28.

11. Ce descoperire maiestosă ne dă profetul Daniel? Dan. 7, 9. 10.

Splendoarea cea fără pată a cortului pământesc reflecta vederii omenești mărirea templului ceresc în care slujește Domnul Hristos pentru noi, înaintea tronului lui Dumnezeu. Templul acesta plin de mărirea tronului veșnic, nu putea nici în cea mai măreață clădire făcută de mâna omenească să-și găsească măcar un slab reflex al mărimii dimensiunilor și al strălucirii lui.

12. Adopțiunea noastră cum ne dă dreptul să numim pe Dumnezeu? Rom. 8, 15; Gal. 4, 6.

Prin darul acesta (dăruirea lui Isus din partea lui Dumnezeu), oamenii sunt scăpați de ruina și degradarea păcatului, spre a deveni fiii ai lui Dumnezeu.

13. În ce chip măreț ne prezintă Isaia pe Dumnezeu? Isa. 40, 28—31.

14. Cu ce cuvinte preamărea Pavel pe Dumnezeu? Filip. 4, 20.

Poșta redacției

1. *Ruxanda Nicula.* — Nu știm nimic despre calitatea Dvs. de membră a bisericii. De asemenea, vă rugăm să ne comunicați dacă poezia „Aceasta-i fericirea“ este lucrată numai de Dvs. sau ați prelucrat-o.

2. *Petre Manea — Ciuperceii Noi.* Am primit poezia intitulată: „Către Domnul“, care este destul de bună. Totuși nu ne putem hotărî să o publicăm până nu avem convingerea că este, în totul, originală. Poate că ne scrieți ceva în această privință.

3. *Dan Tuteanu — Bogdănești.* Aceeași nedumerire ca la punctul 2.

4. *Ionel Bădulescu — Chișineu-Criș.* Din materialul trimis nu putem folosi nimic în întregime. Unele versuri sunt mai reușite; cele mai multe, însă, nu corespund cerințelor poeziei. Din poezia intitulată „Fericirea“, numai următoarele versuri au în ele ceva din frumusețea poeziei:

Deci luptă-te fără nctare
Inapoi un pas nu da,

Căci Christ ne este Călăuza
Spre Impărăția Sa.

Așa cum ne scrieți, sperăm că nepublicarea lucrărilor Dvs. nu are să vă descurajeze. Încercați să mai scrieți, poate veți reuși să alcătuiți versuri și mai reușite.

5. *M. Sofronie — Buzău.* Poezia: „Dorința mea“ e bunicică. Dacă până îi va veni rândul la publicare ne-ați putea trimite dovada de bun membru al comunității, conform anunțului dela poșta redacției din revista noastră Nr. 11/949, ne-am bucura.

6. *Daniel Dobrică — Plosca.* Poezia: „Ruga“ este bună. În lucru am dori însă să știm: dacă e și originală? Așteptăm răspuns.

7. *I. Terinteac — Perieni.* Din versurile Dvs. acestea ni se par mai reușite:

De-acum pe Domnu 'ntruna
Il voi servi mereu,
Căci m'a 'nvățat de-a-pururi,
S'ascult de glasul Său.

8. *M. Păstorăș — București.* Din materialul trimis, ce a fost bun am

publicat. Celelalte sunt mai slabe. Mai încercați.

9. *Sanda Moinaru — Loco.* Poeziile trimise de Dvs. au o versificare plăcută, și în același timp conțin și idei frumoase și comparații, câteodată chiar (prea) îndrăznețe, ca, de pildă aceea din poezia „Acolo unde ești“, ultima strofă. Nu putem întrebuița însă acest material, atâta timp cât nu vă veți conforma regulilor revistei noastre arătate la poșta redacției din Nr. 11/949.

10. *Preduț Margareta — Craiova.* Primele încercări ale Dvs. sunt timide. Credem că dacă ați mai încerca, ați reuși să alcătuiți versuri și mai reușite. În poezia „Indemn“ aveți unele versuri și idei frumoase.

*

Manuscrisele sosite la redacție până la data de 15 Septembrie a. c., și care până acum n'au primit niciun răspuns prin poșta redacției, înseamnă că nu pot fi luate în considerare, spre publicare.

Cugetări pentru ziua Domnului

3 Decembrie Matei 5, 3.

Domnul Isus Hristos, în predica de pe munte, a vorbit și despre curăția de inimă. Cu acea ocazie, El a rostit o binecuvântare pentru toți aceia care ajung să-și păstreze o inimă curată.

10 Decembrie 1 Petru 1, 22.

Apostolul Petru aduce o necesară și importantă lămurire în legătură cu dobândirea unei inimi curate. Aci se ajunge „prin ascultare de adevăr“.

17 Decembrie Filipeni 4, 4.

În epistola către Filipeni, apostolul Pavel îndeamnă pe credin-

cioși: „Bucurați-vă totdeauna în Domnul“.

21 Decembrie 1 Timotei 6, 13, 19.

Facerea de bine, bogăția în fapte bune, dărnicia și împreună simțire cu alții, iată ce trebuie să caracterizeze pe un adevărat creștin.

31 Decembrie 1 Tim. 6, 13, 14.

Un potrivit îndemn este pentru un credincios și acela de a păzi porunca fără prihană și fără vină, pentru ca astfel inimile noastre să se păstreze, prin Duhul, curate de orice întinăciune.

Să fim sănătoși

Pentru luna aceasta urmează capitoul: „Primele simptome ale bolii“ din cartea „Sănătatea Familiei“.

1. Ce sunt simptomele bolii?
2. De ce este însemnat a lua seama la diferitele simptome?
3. Care două feluri de simptome cunoști?
4. Ce poți spune despre respirație?
5. Ce ne descoperă temperatura corpului? Care este temperatura normală a corpului?
6. Cum se ia temperatura în diferitele părți ale corpului?
7. Cum se ia pulsul?

Curierul Adventist

Organ al Cultului creștin A. Z. S.

Apare sub conducerea
unui comitet de redacție
Redacția și Administrația
București IV, Str.

Mitrop. Ghenad. Petrescu Nr. 116

ANUL XXVII Nr. 13.

Decembrie 1949

